

Forslag

til

Lov om jagten.

Fremsat den 11. november 1965 af *landbrugsministeren*.

Kapitel I.

Jagtretten.

§ 1. Jagtretten på en ejendom tilkommer grundejeren. På uudsiftede jorder og på udsiftede købstadsjorder tilkommer jagtretten dog kommunen.

Stk. 2. På søer, åer, bække og andre lignende ferske vande, der ikke er undergivet særlig ejendomsret, tilkommer jagtretten ejerne af de tilstødende grunde, således at en grundejer har jagtret på den del af vandet, der ligger hans grund nærmere end nogen andens.

Stk. 3. Reglerne i stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse i det omfang, jagtretten i medfør af de hidtil gældende regler tilkommer andre end grundejerne.

Stk. 4. På havet, i fjerde og vige og på andre dele af søterritoriet har enhver dansk statsborger jagtret, medmindre disse områder er privates ejendomsret undergivet, eller jagten fra ældre tider har været betragtet som tilkommende den eller de jagtberettigede på de tilgrænsende landstrækninger. Den frie jagtret begynder ved den højeste daglige vandstandslinie.

Stk. 5. På eller fra offentlig vej må der ikke drives jagt, jfr. dog § 5, stk. 2.

§ 2. Hvis jagtretten i medfør af de hidtil gældende regler tilkommer en anden end grundejeren, kan grundejeren kræve jagtretten afløst efter følgende regler:

- a. Begæring om afløsning indbringes af grundejeren for en landvæsenskommission, der afgør alle spørgsmål vedrørende afløsningen, herunder fastsættelse af erstatningens størrelse, jfr. b. Landvæ-

senskommissionens afgørelse kan indbringes for en overlandvæsenskommission. Landvæsenskommissionen og overlandvæsenskommissionen bistås af en jagtsagkyndig, der udpeges af landbrugsministeren, og som deltager i sagens behandling i overensstemmelse med § 31, stk. 1, i loven om landvæsensretter. Den sagkyndiges honorar fastsættes af kommissionen og henregnes til sagens omkostninger, der afholdes af jagtfonden.

- b. Vederlaget for jagtretten skal fastsættes til en årlig pengeafgift af en sådan størrelse, at den afgiver fuld erstatning for det tab i indtægt, rettighedens afståelse kan antages at medføre under hensyn til forholdene indtil den tid, da afløsningen sker. Grundejeren kan til enhver tid frigøre sig for den årlige afgift ved kontant betaling af et beløb, der svarer til 25 gange årsafgiften. I så fald finder § 4 i lov nr. 505 af 28. september 1918 om afløsning af grundbyrder tilsvarende anvendelse.

§ 3. Når jagtretten tilkommer grundejeren, kan den ikke afhændes særskilt eller på anden måde adskilles fra ejendomsretten til grunden.

Stk. 2. Ejeren kan dog overdrage jagtretten til andre for et bestemt tidsrum, der ikke må overstige 10 år ad gangen. Ved overdragelse af brugsret til en ejendom eller dele heraf skal jagtretten, for så vidt den tilkommer grundejeren, anses indbefattet under brugsretten, medmindre andet udtrykkeligt er aftalt.

Stk. 3. Reglerne i stk. 1 og 2 medfører

ingen ændringer i aftaler, der er indgået for denne lovs ikrafttræden.

§ 4. Servitutter, hvorved grundejeren giver afkald på at jage på ejendommen eller dele heraf, kan ikke stiftes for et længere tidsrum end 10 år ad gangen.

Stk. 2. Reglen i stk. 1 medfører ingen ændringer i servitutter, der er stiftet før denne lovs ikrafttræden.

Kapitel II.

Jagttretens udøvelse.

§ 5. Ingen må jage — med skydevåben eller på anden måde — på steder, hvor den pågældende ikke har jagtret, medmindre den jagtberettigedes samtykke hertil foreligger, jfr. dog § 7 og §§ 38-42.

Stk. 2. Den, der har såret vildt på sin egen jagtgrund, har ingen ret til vildtet, når det falder på anden mands jagtgrund. Han skal uopholdelig give den jagtberettigede eller jordbrugeren meddelelse om det anskudte vildt. Det er dog tilladt at sætte sig i besiddelse af vildt, der er såret på egen jagtgrund, når det falder på tilgrænsende offentlig vej.

§ 6. Den i § 1, stk. 4, omhandlede frie jagtret på søterritoriet må udøves fra flydende båd, pram eller andet fartøj samt fra is og fra en til søterritoriet grænsende ejendom, hvor jagtret haves. Jagt fra båd, pram eller andet fartøj, der berører havbunden, samt fra skydetønder, kasser, stativer eller lignende må kun udøves på grunde, rev og lignende områder, der overskylles ved daglig højvande og som selv ved lavvande alene kan nås ved sejlads fra land, herunder fra øer eller holme.

Stk. 2. Jagt ved vadning og færdsel med skydevåben under vadning er kun tilladt på de i stk. 1, 2. punktum, nævnte områder. Dette gælder, uanset om den pågældende har jagtret på den til søterritoriet grænsende kyststrækning. Ved vadning forstås færdsel til fods på søterritoriet, herunder på grunde, rev og lignende, og på den del af strandbredden, der overskylles ved den højeste daglige vandstandsline.

Stk. 3. Det er dog tilladt

a. at vade med uladt skydevåben til eller

fra et på søterritoriet liggende fartøj eller en ø eller holm, hvor den pågældende er jagtberettiget, ad den korteste vej mellem fartøjet eller øen og det sted på den nærmeste kyststrækning, hvor skydevåben lovligt kan medbringes, jfr. § 10,

b. uden medbringelse af skydevåben ved vadning at sætte sig i besiddelse af lovligt skudt vildt, selv om det falder på områder af søterritoriet, hvor jagt ved vadning i øvrigt er forbudt,

c. den jagtberettigede til en kyststrækning uden medbringelse af skydevåben at afdrive eller lade afdrive for vildt de på søterritoriet værende rør- og sivbevoksninger, der ligger ud for hans jagtgrund og i direkte forbindelse med denne.

Stk. 4. Landbrugsministeren kan i strenge isvintre bestemme, at jagt på søterritoriet kun må udøves fra flydende båd, pram eller andet fartøj.

Kapitel III.

Forholdet mellem den jagtberettigede og grundejeren m. v.

§ 7. Den jagtberettigede er pligtig at skaffe de ikke jagtberettigede jordbrugere i sit jagtdistrikt fred for kron-, då-, sika- og råvildt, muffon og vildsvin, der uden for fredningstiden gør jordbrugeren skade. Opfylder den jagtberettigede ikke denne forpligtelse, og godtgør brugeren ved en af de i henhold til loven om mark- og vejfred beskikkede vurderingsmænd foretagen opgørelse, at der er sket vildtskade på hans markafgrøder for følgende mindstebeløb

a. for brug på under 5 ha 30 kr.

b. for brug på 5-10 ha 50 -

c. for større brug 100 -

kan jagtrådet, såfremt den jagtberettigede ikke senest 6 måneder efter synsforrettningens afholdelse har opsat betryggende vildt-hegn, for et år meddele brugeren tilladelse til at udøve jagt på kron-, då-, sika- og råvildt, muffon og vildsvin på den ham til brug overladte grund. Jagtrådets afgørelse kan indbringes for landbrugsministeren.

Stk. 2. Bestemmelserne i stk. 1 gælder ikke med hensyn til de til skov- eller jagtdistrikter hørende tjenestesteder.

Stk. 3. Jordbrugerens ret ifølge stk. 1 kan ikke indskrænkes ved forudgående aftale.

§ 8. I tiden fra 1. maj til afgrøderne er indhøstet må den jagtberettigede ikke uden jordbrugerens tilladelse udøve jagt på tilsåede marker, bortset fra rodfrugt- og græsmarker. Denne regel gælder ikke jagt, der udøves efter brugerens begæring til opfyldelse af den jagtberettigedes pligt efter § 7.

Stk. 2. Den jagtberettigede må ikke jage eller søge efter vildt i anden mands gård, gårdsplads og have eller indhegnet plante-skole.

§ 9. Den jagtberettigede skal erstatte den skade, der ved uforsvarligt forhold under jagtens udøvelse påføres ejeren eller brugeren af ejendommen, hvad enten skaden er forvoldt af den jagtberettigede selv eller af andre, som med hans tilladelse har udøvet jagt eller deltaget heri. Den jagtberettigedes erstatningsansvar kan ikke indskrænkes ved forudgående aftale.

Kapitel IV.

Færdsel med skydevåben og hunde m. v.

Privat anholdelse.

§ 10. Uvedkommende må ikke færdes med skydevåben, fangstredskaber eller hund på anden mands jagtgrund uden for de veje og stier, der er åbne for almindelig færdsel. I skove er færdsel med skydevåben eller fangstredskaber dog kun tilladt på de gennem skovene førende offentlige veje.

Stk. 2. Den i naturfredningsloven hjemlede færdselsret på strandbredder giver ikke adgang til at medføre skydevåben eller fangstredskaber.

§ 11. Den jagtberettigede har ret til at fjerne, optage eller nedskyde omstrefjende hunde på sin jagtgrund i overensstemmelse med mark- og vejfredslovens regler. Omstrefjende katte må nedskydes, dog ikke nærmere end 150 m fra anden mands hus.

§ 12. Den jagtberettigede er beføjet til selv eller ved sine folk at anholde enhver, der overtræder bestemmelsen i § 5, stk. 1, og føre ham til politiet. Samme beføjelse tilkommer brugeren af grunden, selv om

han ikke har jagtret. Brugeren skal underrette den jagtberettigede om den skete anholdelse.

Stk. 2. Den anholdte kan fratages skydevåben og andre jagtredskaber samt skudt eller fanget vildt, som han ved anholdelsen er i besiddelse af. De nævnte genstande skal uopholdelig afleveres til politiet, der foranlediger, at der træffes afgørelse om eventuel beslaglæggelse.

Kapitel V.

Jagtmåder og jagtredskaber.

§ 13. Al jagt er forbudt fra solnedgang til solopgang. Dog må gæs, ænder og måger samt blishøns og skarver skydes på træk i tiden fra 1½ time før solopgang til 1½ time efter solnedgang. I december måned må den nævnte beskydning dog kun foretages i tiden fra 1½ time før solopgang til 1 time efter solnedgang.

Stk. 2. Hvor kron-, då-, sika- og råvildt, mufloner, vildsvin og vildkaniner forvolder væsentlig skade på have- og markafgrøder, kan disse dyr uanset bestemmelsen i stk. 1 med jagtrådets tilladelse jages i tiden fra 1½ time før solopgang til 1½ time efter solnedgang. Jagtrådets afgørelse kan indbringes for landbrugsministeren.

§ 14. Dræbes eller fanges moderdyret, skal yngelen så vidt muligt også dræbes eller fanges, for så vidt det kan ske uden ulovligt at betræde anden mands jagtgrund. Befinder yngelen sig på anden mands jagtgrund, skal den jagtberettigede eller jordbrugeren uopholdelig underrettes om yngelens tilstedeværelse.

§ 15. På søterritoriet og ferske vande er det forbudt at jage kron-, då-, sika- og råvildt, mufloner og harer.

§ 16. Haglgeværer af større kaliber end 12 og haglgeværer, som kan indeholde mere end 2 haglpatroner, samt skydevåben, der er forsynet med lyddæmpere, må ikke anvendes til jagt. Det er forbudt at anvende skydevåben, der ikke er i forsvarlig stand.

Stk. 2. Kron-, då- og sikavildt, mufloner, vildsvin, sæler og andre større dyr må ikke beskydes med hagl.

Stk. 3. Salongeværer må ikke anvendes til jagt på harer, på hårvildt, der er større end harer, eller på fasaner.

Stk. 4. Luftgeværer må ikke anvendes til jagt uden for gård, gårds- og møddingsplads samt dermed i forbindelse stående indhegnet have, hønse- og andegård.

Stk. 5. Bue og pil, slangebøsse eller lignende må ikke anvendes til jagt.

Stk. 6. Nedstikning af fasaner er forbudt.

Stk. 7. Kunstigt lys må ikke anvendes til jagt.

Stk. 8. Brug af gift og bedøvende midler til jagt er forbudt.

§ 17. Brug af selvskud, sakse, limpinde, fuglekøjer, vildtsnarer og lignende er forbudt. Det samme gælder brug af fælder med undtagelse af kassefælder samt krage- og høgefælder.

Stk. 2. Høgefælder må dog kun anvendes i tiden 1. juni — 15. august og kun på indhegnet opdrætsplads og i indhegnet hønsegård eller inden for en afstand af 50 m fra disse.

Stk. 3. Kassefælder kan uanset bestemmelsen i § 13 anvendes hele døgnet.

§ 18. Fælder, der anvendes i henhold til § 17, skal være indrettet således, at fangne dyr ikke lemlæstes eller dræbes.

Stk. 2. Fælderne skal efterses morgen og aften. Er der ved eftersynet fangne dyr i fælderne, skal de udtages, og fredede arter skal straks frigives, jfr. dog § 38.

Stk. 3. Landbrugsministeren kan fastsætte nærmere regler om fældernes indretning og anvendelse.

§ 19. Til fangst af søfugle må ikke anvendes net. Søfugle, som findes fanget og døde i net, må ikke sælges, købes eller forsendes.

Stk. 2. Opsætning af ruser til fangst af sæler er forbudt.

§ 20. Jagt fra motorbåd eller andet maskindrevet fartøj er forbudt

- a. i Øresund fra Aflandshage (sydspidsen af Amager) til Kronborgpynten hele året,
- b. ved landets øvrige kyster, heri indbefattet vige og fjorde, samt i alle ferske vande i tiden 1. maj — 30. september.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 gælder ikke jagt på spættet sæl.

Stk. 3. Jagt fra maskindrevet fartøj, der kan fremføres med større fart end 12 knob, er forbudt.

§ 21. Jagt fra luftfartøj og motordrevet køretøj er forbudt. Klovbærende vildt må dog skydes fra holdende motorkøretøj, når motoren er standset.

§ 22. Jagt på fasaner, harer og klovbærende vildt er forbudt fra hus, hytte, jordhul eller andet kunstigt skjul. Klovbærende vildt må dog skydes fra platforme anbragt mindst 3 meter over jorden og mindst 100 meter fra anden mands jagtgrund.

Stk. 2. Udfodring af vildt med nedskydning for øje er forbudt. Vildt må ikke beskydes på jorden eller på vandet i umiddelbar nærhed af foderplads.

§ 23. Mynder eller hunde af mynderacen må ikke anvendes til jagt.

Stk. 2. Det er forbudt at opdrætte eller indføre ugler med henblik på anvendelse til jagt.

§ 24. Det er forbudt at udbetale skydepenge som præmie for nedskydning eller fangst af rovfugle.

§ 25. Landbrugsministeren kan fravige bestemmelserne i dette kapitel.

Kapitel VI.

Jagttider og fredningsbestemmelser.

§ 26. Pattedyr og fugle er fredede uden for den for disse dyr fastsatte jagttid. Pattedyr og fugle, for hvilke der ikke er fastsat jagttid, er fredede hele året.

Stk. 2. Det er forbudt at jage eller dræbe pattedyr og fugle i fredningstiden. Fredningsbestemmelser omfatter, hvor intet andet er angivet, tillige de fredede dyrs yngel samt fuglenes reder og æg.

Stk. 3. Fotografering samt film- og lydoptagelse ved reder og ynglepladser skal ske således, at dyrene og deres yngel ikke forulempes.

Stk. 4. Ringmærkning eller anden mærkning af fugle og pattedyr må kun foretages af dertil af landbrugsministeren bemyndigede personer eller institutioner.

F. t. l. om jagten.

§ 27. For nedennævnte pattedyr og fugle fastsættes følgende jagttider:

Pattedyr.

a. Hovdyr:

Kronhjort og kalv	1.9 -29.2
Kronhind	1.10-31.12
Dåhjort og kalv	1.9 -29.2
Då	1.10-31.12
Sikahjort og kalv	1.9 -29.2
Sikahind	1.10-31.12
Råbuk	16.5-15.7
	og
Rå og lam	1.10-31.12
Mufionvædder	hele året
Mufionfår og lam	1.10-29.2
Vildsvin, orne	hele året
Vildsvin, so og grise	1.10-29.2

b. Rovdyr:

Ræv	16.6 -29.2
Husmår	16.6 -29.2
Ilder	16.6 -29.2
Lækat	16.6 -29.2
Grævling	16.6 -29.2
Odder	1.10-29.2
Spættet sæl	1.9 -31.5

c. Gnavere:

Hare	1.10-18.12
Vildkanin	hele året
Egern	16.6 -29.2

Fugle.

d. Lommer:

Rødstrubet lom	1.10-29.2
Sortstrubet lom	1.10-29.2
Islom	1.10-29.2

e. Lappedykker:

Toppet lappedykker	1.10-29.2
------------------------------	-----------

f. Årefodede:

Skarv	1.8 -30.4
-----------------	-----------

g. Storkefugle:

Fiskehejre	1.7 -31.12
----------------------	------------

h. Andefugle:

Grågås	1.8 -31.12
Blisgås	1.8 -31.12
Sædgås	1.8 -31.12

Kortnæbbet gås	1.8 -31.12
Kanadisk gås	1.8 -31.12
Knortegås	1.8 -31.12
Gråand	16.8 -31.12
Atlingand	16.8 -31.12
Krikand	16.8 -31.12
Spidsand	16.8 -31.12
Pibeand	16.8 -31.12
Skeand	16.8 -31.12
Taffeland	16.8 -29.2
Troldand	1.10-29.2
Bjergand	1.10-29.2
Hvinand	1.10-29.2
Havlit	1.10-29.2
Ederfugl	1.10-29.2
Sortand	1.10-29.2
Fløjsand	1.10-29.2
Stor skallesluger	1.10-29.2
Toppet skallesluger	1.10-29.2

i. Rovfugle:

Duehøg	1.11-29.2
Almindelig musvåge	1.11-29.2

j. Hønsfugle:

Urhane	16.9 -31.10
Agerhøne	16.9 -31.10
Fasanhane	1.10-31.12
Fasanhøne	21.10-30.11

k. Vandhøns:

Blishøne	16.8 -29.2
--------------------	------------

l. Vadefugle:

Strandskade	1.8 -31.12
Vibe	1.8 -31.12
Strandhjejle	1.8 -31.12
Hjejle	1.8 -31.12
Stor regnspeve	1.8 -31.12
Lille regnspeve	1.8 -31.12
Stor kobbersneppe	1.8 -31.12
Lille kobbersneppe	1.8 -31.12
Sortklire	1.8 -31.12
Rødben	1.8 -31.12
Hvidklire	1.8 -31.12
Islandsk ryle	1.8 -31.12
Dobbeltbekkasin	16.8 -31.12
Enkeltbekkasin	16.8 -31.12
Skovsneppe	24.9 -31.12
	og 1.3 - 7.4

Jagttiden 1.3-7.4 optages 10 år efter lovens ikrafttræden til revision efter reglerne i § 29.

m. Mågefugle:

Hættemåge	16.8 -29.2
---------------------	------------

Stormmåge	16.8 -29.2
Sildemåge	16.8 -30.4
Sølvmåge	16.8 -30.4
Svartbag	16.8 -30.4

n. Alkefugle:

Alk	1.10-29.2
Kortnæbbet lomvie	1.10-29.2
Langnæbbet lomvie	1.10-29.2

o. Duer:

Ringdue	1.8 -31.12
-------------------	------------

p. Spurvefugle:

Gråspurv	1.7 -30.4
Allike	1.7 -30.4
Krage	1.7 -30.4
Husskade	1.7 -30.4
Skovskade	1.7 -30.4
Råge	1.5 -15.4
Solsort	16.9 -31.1
Sjægger	16.9 -31.1

Stk. 2. I jagttiden medregnes begyndelses- og slutdagen.

Stk. 3. Pelsdyr, der i henhold til mark- og vejfredsloven anses som vildt, må jages hele året.

§ 28. Uanset fredningsbestemmelserne kan kron-, då-, sika- og råvildt, mufflon, vildsvin og hare jages i gård, på gårdsplads og dermed i forbindelse stående forsvarligt indhegnet have og i forsvarligt indhegnet planteskole, frugtplantage, gartneri og dyrehave.

Stk. 2. Under forudsætning af at yngelen dræbes, er det i fredningstiden tilladt at ødelægge rævegrave og gråspurve-, allike-, krage- og husskadereder samt at beskyde krage og husskade på reden.

Stk. 3. I tiden 1. april — 25. maj må grundejeren borttage eller lade borttage

- a. æg af gråand fra kunstige rugepladser,
- b. æg af hættemåge, stormmåge, sildemåge, sølvmåge og svartbag, når ejeren forinden ægindsamlingen har modtaget instruktion herom af en jagtkonsulent.

§ 29. Når særlige forhold gør det påkrævet, kan landbrugsministeren forkorte eller forlænge de i § 27 anførte jagttider, herunder påbyde fuldstændig fredning af en dyreart eller fastsætte jagttid for helårsfredede arter.

Fredningerne kan begrænses til enkelte landsdele, herunder øer eller amter, eller til velarrunderede lokalområder. Fredning af sidstnævnte velarrunderede lokalområder kan dog kun påbydes, såfremt $\frac{3}{4}$ af lodsejerne, som tillige har jagtret på $\frac{3}{4}$ af områdets samlede areal, fremsætter begæring herom, og fredningen anbefales af jagtrådet.

Stk. 2. Forinden afgørelse træffes om forlængelse af jagttider eller fastsættelse af jagttider for helårsfredede pattedyr- og fuglearter, indhentes erklæring fra naturfredningsrådet, medmindre det drejer sig om kron-, då-, sika- og råvildt eller hare, fasan, agerhøne, gråand og ringdue.

Stk. 3. Bestemmelser om jagt- og fredningstider, der kun omfatter dele af landet, optages ikke i lovtidende, men bekendtgøres i statstidende.

§ 30. Vildt må kun sælges, købes eller forsendes i jagttiden og til og med 8 dage efter dennes udløb. Dette gælder såvel levende som skudt eller på anden måde afivet vildt samt vildtets yngel og æg.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 omfatter ikke

- a. vildt, der er nedlagt i jagttiden, og som senest 4 dage efter jagttidens ophør er stemplet (plomberet) ved politiets foranstaltning eller mærket på anden af landbrugsministeren godkendt måde,
- b. vildt, for hvilket det ved plombering er godtgjort, at det er nedlagt i henhold til § 28, stk. 1,
- c. pattedyr og fugle af her i landet forekommende vildtarter, for hvilke det ved plombering er godtgjort, at de er indført fra Færøerne, Grønland eller udlandet,
- d. æg, der er lovligt indsamlet i henhold til § 28, stk. 3, når æggene sælges, købes eller forsendes i tiden 1. april — 31. maj.

Stk. 3. Kron-, då- og sikahjort, råbuk og mufflonvædder må i hunnens fredningstid kun sælges, købes eller forsendes, når kønsmærkerne medfølger eller plombering er foretaget.

Stk. 4. Landbrugsministeren fastsætter de for fredningsbestemmelsernes overholdelse fornødne kontrolforskrifter for salg, køb og forsendelse af vildt, herunder gebyr for plombering af vildtet.

§ 31. Ingen må sælge, transportere eller opbevare vildt, der er nedlagt eller fanget i strid med bestemmelserne i denne lov.

Stk. 2. Den, der i erhvervsøjemed sælger vildt til fortæring eller serverer dette i tilberedt stand, skal i 2 år opbevare notater over, hvad han modtager af vildt med angivelse af dato for modtagelsen og af hvem han modtager det.

§ 32. Enhver, der erhvervsmæssigt foretager eller lader foretage udstopning eller præparering af pattedyr eller fugle, skal foretage anmeldelse herom til politiet.

Stk. 2. Landbrugsministeren fastsætter regler vedrørende kontrollen med sådanne virksomheder, herunder om i hvilket omfang virksomhederne skal føre protokol over modtaget vildt.

§ 33. Landbrugsministeren kan fravige bestemmelserne i dette kapitel

- a. i videnskabeligt øjemed,
- b. når det findes påkrævet af hensyn til vildtreservaternes drift, jfr. kap. VII,
- c. med henblik på udsætning eller opdræt af vildt,
- d. når der i en vildtbestand forekommer sygdomme, der kan angribe mennesker eller husdyr.

Kapitel VII.

Vildtreservater.

§ 34. Vildtreservater kan oprettes på landjorden, på ferske vande og på søterritoriet, når det findes påkrævet af hensyn til beskyttelse og ophjælpning af landets vildtbestand, herunder af trækkende fugle.

Stk. 2. Beslutning om oprettelse af vildtreservater træffes af landbrugsministeren efter forhandling med vildtnævnet. Vildtnævnet består af jagtrådet samt yderligere 5 medlemmer, der beskikkes af landbrugsministeren efter indstilling af Dansk Strandjagtforening, Vildtbiologisk Station, Naturfredningsrådet, De samvirkende danske Landboforeninger og De samvirkende danske Husmandsforeninger. Jagtrådets formand er tillige formand for vildtnævnet.

Stk. 3. Alle udgifter vedrørende vildtreservaternes oprettelse og drift udredes af jagtfonden, jfr. § 49.

§ 35. Udlægning af et område som vildtreservat sker ved en af landbrugsministeren udstedt bekendtgørelse. Bekendtgørelsen skal angive områdets beliggenhed og afgrænsning samt de nærmere bestemmelser, der af hensyn til vildtets beskyttelse og ophjælpning skal gælde for jagt, ophold og færdsel på området. Der kan ikke herved ske indskrænkning i den ret til fiskeri, der følger af saltvandsfiskeriloven.

§ 36. For den indskrænkning i ejendomsretten, der er forbundet med et områdes udlægning som vildtreservat, ydes der fuldstændig erstatning.

Stk. 2. Dersom der ikke opnås mindelig overenskomst om erstatningens størrelse, fastsættes denne af en landvæsenskommission. Landvæsenskommissionens afgørelse kan indbringes for en overlandvæsenskommission. Landvæsenskommissionen og overlandvæsenskommissionen bistås af en jagtsagkyndig, der udpeges af landbrugsministeren, og som deltager i sagens behandling i overensstemmelse med § 31, stk. 1, i loven om landvæsensretter. Den sagkyndiges honorar fastsættes af kommissionen og henregnes til sagens omkostninger, der afholdes af jagtfonden. Vildtnævnet indkaldes til kommissionernes møder.

§ 37. Vildtreservaterne administreres af jagtrådet efter regler, der fastsættes af landbrugsministeren efter forhandling med vildtnævnet.

Kapitel VIII.

Bekæmpelse af skadelige pattedyr og fugle.

§ 38. Uanset om den pågældende er jagtberettiget og uden hensyn til eventuel fredning kan ejeren eller brugeren personlig eller ved en til dennes husstand eller personale hørende person over 18 år foretage den i stk. 2-4 omhandlede bekæmpelse under iagttagelse af reglerne i kap. V.

Stk. 2. I gård og på gårds- og møddingsplads samt dermed i forbindelse stående indhegnet have, hønse- og andegård må bekæmpelse ske af

- a. ræv, husmår, ilder, lækat (hermelin),
- b. gråspurv, krage, allike, husskade og duehøg.

Stk. 3. Nedennævnte pattedyr må bekæmpes på de anførte steder, hvis de på disse gør påviselig skade

- a. i forsvarligt indhegnede dambrug: odder,
- b. i forsvarligt indhegnede fasanerier: ræv, grævling, ilder, lækat (hermelin),
- c. i forsvarligt indhegnede erhvervsfrugtplantager og planteskoler: hare.

Stk. 4. Nedennævnte fugle må bekæmpes på de anførte steder, når de på disse gør påviselig skade

- a. på markafgrøder: råger og gråspurve, der optræder i flokke,
- b. i frugthaver og frugtplantager: stær, solsort, krage, husskade, hættemåge og stormmåge,
- c. i skov- og frøkulturer, rapsmarker samt på erhvervsmæssigt drevne ærte- og rosenkålmarker i månederne januar, februar, marts, april og juli: ringduer, der optræder i flokke,
- d. på indhegnede opdrætspladser og i indhegnede hønsegårde samt inden for en afstand af 50 m fra disse: spurvehøg, duehøg og musvåge,
- e. i dambrug: hættemåge, stormmåge, sølvmåge og fiskehejre,
- f. på flyvepladser og godkendte landingsbaner: fugle, som frembyder fare for flyvningen.

Stk. 5. Landbrugsministeren kan bestemme, at vildtarter, der gør påviselig skade på erhvervsmæssigt drevne afgrøder under andre omstændigheder end nævnt i stk. 2-4, må bekæmpes af de i stk. 1 nævnte personer. Sådan bestemmelse kan dog kun fastsættes efter indstilling såvel fra De samvirkende danske Landboforeninger, De samvirkende danske Husmandsforeninger som fra Erhvervsrådet for Gartneri og Frugtavl og med tilslutning af jagtrådet og naturfredningsrådet.

Stk. 6. Muldvarpe samt rotter, mus og

mosegrise (ægte mus og studsmus) må bekæmpes over alt på ejendommen uden iagttagelse af reglerne i denne lov. Udlægning af gift mod de nævnte pattedyr skal dog foretages således, at større dyr ikke kan få adgang til giften.

§ 39. Landbrugsministeren kan efter forhandling med jagtrådet i særlige tilfælde meddele tilladelse til, at pattedyr og fugle, der volder væsentlig skade eller ulempe, nedskydes eller på anden måde ombringes i fredningstiden. Tilladelsen kan omfatte ret til at ødelægge æg og reder og dræbe yngel. For knopsvaners vedkommende kan tilladelse dog kun gives for så vidt angår tiden 1. marts—30. april og kun på steder, hvor antallet af ynglende svaner er ekstraordinært stort, eller svanerne er til væsentlig ulempe for andre ynglende fugle.

Stk. 2. Ansøgning om tilladelse til bekæmpelse indsendes til jagtrådet bilagt en redegørelse for skadens omfang fra en planteavlskonsulent eller anden sagkyndig.

Stk. 3. Forinden tilladelse gives, indhenter landbrugsministeren en udtalelse fra naturfredningsrådet, såfremt bekæmpelse ønskes iværksat af helårsfredede pattedyr og fugle eller på områder, hvor udøvelse af jagt er begrænset i henhold til naturfredningsloven.

Stk. 4. Brugerens adgang til bekæmpelse i medfør af foranstående regler kan ikke indskrænkes ved aftale.

§ 40. Såfremt ejeren eller jagtlejeren af den grund, hvorpå vildtet opholder sig, ikke er villig til selv at gennemføre en effektiv bekæmpelse, kan landbrugsministeren efter indstilling fra kommunalbestyrelsen og efter samråd med jagtrådet give kommunalbestyrelsen tilladelse til at foretage bekæmpelsen efter tilsvarende regler som nedenfor er fastsat vedrørende bekæmpelse af råger. Udgifterne, herunder erstatning for skade på anden mands grund, afholdes af kommunen.

§ 41. I egne, hvor råger ruger samlede i så stor mængde, at de på iøjnefaldende måde optræder som skadedyr, kan kommunalbestyrelsen i den kommune, i hvilken skade er sket, efter indstilling fra en stedlig

landbo- eller husmandsforening og efter besigtigelse af skaden træffe foranstaltninger til bekæmpelse af rågerne. Indstillingen skal være bilagt den indgivne klage samt en redogørelse for den af foreningen foretagne undersøgelser af forholdene.

Stk. 2. Afslår kommunalbestyrelsen at iværksætte bekæmpelse, kan beslutningen herom indbringes for amtsrådet i den amtsrådsreds, i hvilken skaden er sket, for købstædernes vedkommende dog for amtmanden.

Stk. 3. Bekæmpelsen foretages af ejeren eller brugeren af den ejendom, hvorpå rågekolonien findes, efter nærmere aftale med kommunalbestyrelsen i den kommune, i hvilken skaden er sket. Vil han ikke indgå på en sådan aftale, eller udfører han ikke bekæmpelsen tilfredsstillende, forelægger kommunalbestyrelsen sagen for amtsrådet i den amtsrådsreds, i hvilken rågekolonien er beliggende.

Stk. 4. Amtsrådet skal i så fald lade bekæmpelse foretage ved dertil beskikkede personer. Ejeren eller brugeren af den ejendom, hvorpå kolonien findes, kan ikke modsætte sig bekæmpelsen, men denne skal udføres uden unødigt ulempe, og der skal ydes erstatning for den skade, bekæmpelsen måtte medføre på træer, hegn, afgrøde eller lignende. Erstatningen ansættes af de i mark- og vejfredsloven nævnte vurderingsmænd.

Stk. 5. Udgifterne ved den i stk. 1-3 omhandlede besigtigelse og bekæmpelse afholdes af den kommune, i hvilken skaden er sket. Udgifterne ved bekæmpelse i medfør af stk. 4, herunder eventuelle erstatningsbeløb, udredes forskudsvis af amtsrådet, men halvdelen refunderes af den eller de sognekommuner, der er interesseret i bekæmpelsen. Amtsrådet fastsætter den andel, der skal påhvile hver kommune. Såfremt en eller flere af de købstæder, der er beliggende inden for amtsrådsrådskredsens grænser, er interesseret i bekæmpelsen, fastsætter amtmanden efter forhandling med amtsrådet og byrådene den andel, der skal påhvile hver købstadskommune. I alle andre tilfælde fastsættes interesserede kommuners andel i udgifterne af landbrugsministeren, såfremt der ikke ved forhandling kan opnås enighed om fordelingen.

Stk. 6. Såfremt landbo- og husmandsforeningerne i et amt eller lignende større landområde over for amtsrådet fremsætter begæring om bekæmpelse af råger i området, kan amtsrådet foranstalte bekæmpelsen udført i overensstemmelse med reglerne i stk. 4 og 5.

Stk. 7. Landbrugsministeren udfærdiger nærmere regler om tilrettelæggelse af bekæmpelsen, herunder anvisning på, hvorledes bekæmpelsen skal udføres. Bekæmpelsen kan foretages uanset bestemmelserne i § 26.

§ 42. Såfremt der fra en af fiskeriets hovedorganisationer fremsættes begæring til landbrugsministeren om en mere effektiv bekæmpelse af skarver end den, der opnås ved beskydning, kan landbrugsministeren efter samråd med fiskeriministeren pålægge amtsrådet i den amtsrådsreds, hvori skarvkolonien findes, at gennemføre en bekæmpelse af kolonien ved ødelæggelse af reder og æg. Udgifterne afholdes efter reglerne i § 41, stk. 5.

§ 43. Pattedyr og fugle, der ikke tilhører landets naturlige fauna, må ikke udsættes uden landbrugsministerens tilladelse.

Stk. 2. Det er forbudt at udsætte sikavildt, muflon, vildsvin og vildkanin.

Kapitel IX.

Jagttegn og jagtfond.

§ 44. Ingen må udøve jagt uden at have jagttegn. Denne bestemmelse gælder ikke

- den i § 28, stk. 3, omhandlede indsamling af æg,
- fangst af fugle og pattedyr med henblik på mærkning, jfr. § 26, stk. 4,
- den i kap. VIII omhandlede bekæmpelse, medmindre denne foregår ved beskydning.

Stk. 2. Jagttegnet skal altid medføres under jagten og på forlangende forevises for politiet.

§ 45. Forud for erhvervelsen af første jagttegn skal erhververen ved en prøve

godtgøre at have fornødent kendskab til almindeligt forekommende vildtarter og til gældende jagt- og fredningsbestemmelser samt at have praktisk færdighed i betjeningen af jagtvåben. Personer, der er bosat i udlandet, kan dog erhverve jagttegn uden aflægelse af prøve, når de foreviser gyldigt jagttegn udstedt i hjemlandet, eller dokumenterer fornødent kendskab til brug af jagtvåben. Kan sådan dokumentation ikke tilvejebringes, skal der, forinden jagttegn kan udstedes, indhentes udtalelse fra jagtrådet. De nærmere regler om jagtprøven og gebyrerne herfor fastsættes af landbrugsministeren.

Stk. 2. Den, der ikke skønnes at have den synsevne samt åndelige og legemlige førighed, der er nødvendig for udøvelse af jagt, kan, uanset at han har eller har haft jagttegn, af politiet henvises til at aflægge den i stk. 1 omhandlede prøve helt eller delvis, forinden nyt jagttegn udfærdiges. Politiets afgørelse kan indbringes for landbrugsministeren.

Stk. 3. Jagttegn kan kun udstedes til personer, der er fyldt 16 år. Personer under 18 år kan kun erhverve jagttegn efter begæring af forældremyndighedens indehaver.

§ 46. Jagttegn løses hos politiet på det sted, hvor den pågældende har bopæl. For personer bosat i udlandet løses jagttegnet hos politiet på det sted, hvor de første gang i det pågældende finansår vil udøve jagt her i landet.

Stk. 2. For personer, der er bosat her i landet, skal jagttegn være løst inden den 1. december i det finansår, for hvilket tegnet har gyldighed. Denne regel kan fraviges af landbrugsministeren eller af politiet efter ministerens bemyndigelse.

§ 47. Jagttegn skal lyde på navn og bopæl. Det har kun gyldighed i det finansår, for hvilket det er udstedt.

Stk. 2. Til brug ved tilvejebringelse af en årlig opgørelse af vildtudbyttet vedhæftes jagttegnet et spørgeskema, der efter finansårets udløb skal tilbageleveres til politiet i underskrevet stand med oplysning om det

vildt, indehaveren personligt har nedlagt i det forløbne finansår.

§ 48. Til jagttegnet er knyttet ansvarsforsikring for indehaveren.

Stk. 2. Jagttegnsafgiften udgør 45 kr. Afgiften for jagttegn, der alene giver adgang til at jage, hvor jagten er fri, jfr. § 1, stk. 4, og på egen grund, udgør dog kun 15 kr.

Stk. 3. Såfremt prisudviklingen betinger det, kan landbrugsministeren efter indstilling af jagtrådet forhøje eller nedsætte de i stk. 2 nævnte jagttegnsafgifter.

§ 49. Jagttegnsafgiften indbetales til jagtfonden, der administreres af landbrugsministeren.

Stk. 2. Af jagtfonden afholdes udgifterne ved den til jagttegnene knyttede ansvarsforsikring, omkostningerne ved jagttegnsordningen og ved fondens administration. For udstedelsen af jagttegn tilkommer der politiet et vederlag på 3 kr. pr. tegn. Vederlaget, der udredes af jagtfonden, kan efter indstilling af jagtrådet forhøjes eller nedsættes af landbrugsministeren, såfremt prisudviklingen betinger det.

Stk. 3. I øvrigt anvendes jagtfondens midler til ophjælpning af vildtbestanden, til vildtbiologiske undersøgelser, til jagtkonsulentvirksomheden, til oplysning om jagt og vildtpleje, til støtte for jagtforeninger af landsomfattende karakter og til oprettelse og drift af vildtreservater. Af fondens midler kan tillige ydes rentefri lån til indhegning af erhvervsfrugtplantager.

Stk. 4. Nærmere regler for jagtfonden og jagttegnsordningen, herunder for den i § 48 omhandlede ansvarsforsikring, fastsættes af landbrugsministeren.

§ 50. Ved administrationen af jagtfonden bistås landbrugsministeren af jagtrådet, der tillige skal afgive erklæring i de sager, det får forelagt af landbrugsministeren.

Stk. 2. Jagtrådet består af 3 medlemmer. Formanden beskikkes af landbrugsministeren. De øvrige medlemmer beskikkes af landbrugsministeren efter indstilling af Landsjagtforeningen af 1923 og Dansk Jagtforening, der hver indstiller 3.

Kapitel X.

Straf m. v.

§ 51. Overtrædelse af bestemmelserne i §§ 5, 6, 8, 10, §§ 13-24, § 26, stk. 2-4, § 30, stk. 1 og 3, §§ 31, 32, § 38, stk. 6, §§ 43, 44, § 47, stk. 2, § 52, stk. 3, samt af de af landbrugsministeren i henhold til § 18, stk. 3, § 29, stk. 1, § 30, stk. 4, § 32, stk. 2, og § 35 fastsatte frednings-, kontrol- og reservatbestemmelser straffes med bøde, for så vidt strengere straf ikke er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 2. I forskrifter, der i øvrigt udfærdiges i medfør af denne lov, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Stk. 3. Jagt udøvet i strid med loven eller de i medfør af denne udfærdigede forskrifter straffes, selv om der ikke ved jagten er fældet eller fanget noget vildt.

§ 52. Ved dom for forsætlig, strafbar overtrædelse af denne lov eller af de i medfør af loven udstedte forskrifter, kan der ske frakendelse af retten til at have eller erhverve jagttegn, såfremt det begæede forhold giver grund til at antage, at den pågældende ikke fremtidig vil udøve jagt på forsvarlig måde. Det samme gælder ved dom for dyrplageri efter lovgivningen om værn for dyr eller for under jagt på strafbar måde at have forvoldt skade på andre menneskers person eller fare herfor.

Stk. 2. Frakendelse af jagttegn sker på tid fra 1 til 5 år, regnet fra endelig dom, eller indtil videre, i hvilket tilfælde spørgsmålet om fortsat udelukkelse efter 5 års forløb kan indbringes for retten efter de i Borgerlig Straffelov § 78, stk. 3, indeholdte regler. Når særlige omstændigheder taler derfor, kan justitsministeren dog tillade, at indbringelse for retten sker, inden den omhandlede 5 års frist er forløbet.

Stk. 3. Den, der er frakendt retten til at have jagttegn, skal aflevere sit jagttegn til politiet.

§ 53. Overtrædelse af §§ 5, 8 og 10 påtales kun efter den forurettedes begæring, medmindre almene hensyn kræver påtale.

Kapitel XI.

Ikrafttrædelsesbestemmelser m. v.

§ 54. Loven træder i kraft den 1. august 1966. Tidspunktet for ikrafttræden af § 45, stk. 1 og 2, bestemmes dog af landbrugsministeren.

Stk. 2. Følgende bestemmelser ophæves:

1. Lov nr. 145 af 28. april 1931 om jagten med senere ændringer, jfr. lovbekendtgørelse nr. 109 af 25. marts 1959.
2. Bestemmelserne om vildtreservater samt §§ 6 og 15 i lov nr. 94 af 7. april 1936 om reservater for pattedyr og fugle.
3. Kap. II-V i lov nr. 109 af 31. marts 1953 om bekæmpelse af skadeligt dyre- og fuglevildt med senere ændringer, jfr. lovbekendtgørelse nr. 48 af 28. februar 1958. Denne lovs titel ændres til lov om bekæmpelse af muldvarpe og dens § 24 affattes således: »Overtrædelse af § 4 straffes med bøde.«

Stk. 3. Uanset foranstående bestemmelser træder § 46, stk. 2, og § 48 først i kraft den 1. april 1967, og indtil dette tidspunkt forbliver § 14, stk. 4, i lovbekendtgørelse nr. 109 af 25. marts 1959 i kraft.

Stk. 4. De bekendtgørelser om vildtreservater, der er udstedt i henhold til den tidligere lovgivning, forbliver i kraft, indtil de eventuelt ophæves eller ændres i overensstemmelse med denne lov. Overtrædelse af de i disse bekendtgørelser fastsatte bestemmelser straffes med bøde, for så vidt strengere straf ikke er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

§ 55. Ved overenskomster med fremmede stater kan der træffes bestemmelser om iværksættelse af fælles foranstaltninger til beskyttelse af trækfugle. Bestemmelser vedrørende sådanne overenskomsters gennemførelse i Danmark fastsættes af landbrugsministeren.

Stk. 2. Som led i det internationale samarbejde til beskyttelse af vildtet kan landbrugsministeren forbyde indførsel, transport og forsending af pattedyr og fugle, der er solgt eller eksporteret i strid med de i oprindelseslandet gældende bestemmelser. Den-

ne bestemmelse omfatter både levende og døde dyr, dele af disse, herunder fjerdragt, samt fugleæg.

§ 56. Landbrugsministeren kan indrømme statsborgere i de andre nordiske lande samme adgang som danske statsborgere til

at udøve jagt på søterritoriet under forudsætning af, at danske statsborgere opnår en tilsvarende retsstilling i det pågældende nordiske land.

§ 57. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget.

Forkortelser:

JL. — landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 109 af 25. marts 1959 af lov om jagten.

RL. — lov nr. 94 af 7. april 1936 om reservater for pattedyr og fugle.

BL. — landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 48 af 28. februar 1958 af lov om bekæmpelse af skadeligt dyre- og fuglevildt.

Lovforslaget er bortset fra enkelte formelle ændringer i overensstemmelse med det forslag, der er udarbejdet af den af landbrugsministeriet under 13. august 1959 nedsatte kommission vedrørende revision af jagtloven og optaget i kommissionens betænkning af 21. maj 1965.

Efter samråd med justitsministeriet er der foretaget en ændret opdeling af lovstoffet i forhold til den gældende jagtlov med henblik på at bringe affattelsen i overensstemmelse med nyere lovgivningspraksis. I forslaget er indarbejdet bestemmelserne om vildtreservater i reservatloven af 1936 samt loven om bekæmpelse af skadeligt dyre- og fuglevildt med undtagelse af bestemmelserne om bekæmpelse af muldvarpe.

Lovstoffet er opdelt i følgende kapitler:

Kap. I. Jagtretten.

Kap. II. Jagtrettens udøvelse.

Kap. III. Forholdet mellem den jagtberettigede og grundejeren m. v.

Kap. IV. Færdsel med skydevåben og hunde m. v. Privat anholdelse.

Kap. V. Jagtmåder og jagtrejskaber.

Kap. VI. Jagttider og fredningsbestemmelser.

Kap. VII. Vildtreservater.

Kap. VIII. Bekæmpelse af skadelige pattedyr og fugle.

Kap. IX. Jagttegn og jagtfond.

Kap. X. Straf m. v.

Kap. XI. Ikrafttrædelsesbestemmelser m. v.

Kapitel I.

Jagtretten.

Til § 1.

Ved forordning af 20. maj 1840 blev der i dansk ret for første gang indført lovregler, der byggede på den grundsætning, at jagtretten burde tilkomme grundejeren. Ifølge forordningen havde grundejeren jagtretten på sin af jordfællesskabet udskiftede grundejendom, bortset fra udskiftede købstadsjorder, på hvilke jagtretten skulle tilkomme kommunen. Ved love af 20. juni 1850 og 25. marts 1851 bortfaldt den kongen og lensbesiddere m. m. i henhold til tidligere lovgivning tilkommende jagtret over udskiftede jorder, og jagtretten på disse jorder overgik til kommunen. Jagtrettigheder, der i medfør af tidligere lovgivning gyldigt var adskilt fra ejendomsretten, skulle dog fortsat respekteres.

Disse regler er uden større ændringer blevet optaget i de senere jagtlove af 1894, 1922 og 1931, og de grundsætninger, der er kommet til udtryk i disse regler, må anses for stemmende med almindelig retsfølelse, hvorfor de nu foreslåede ændringer alene tilsigter at forenkle og ajourføre enkelte af bestemmelserne med den stedfundne udvikling.

Stk. 1 afløser JL. § 1, stk. 1, 2 og 3, samt 1. pkt. i stk. 4.

Bestemmelsen i JL. § 1, stk. 1, 2. pkt., hvorefter arvefæstere med ret til at sælge og pantsætte sidestilles med andre grundejere, er udgået som overflødig. Det samme gælder bestemmelsen i JL. § 1, stk. 2, uden at der herved tilsigtes realitetsændringer af hidtil gældende retstilstand. Det findes således

ikke påkrævet at opretholde en særlig lovregel vedrørende beneficiarier, d. v. s. embedsmænd, f. eks. præster, der som tillæg til deres løn har ret til at bruge eller oppebære indtægter af bestemte ejendomme, og med hensyn til stiftelser gælder det, at disse bør have samme retsstilling som andre sammenslutninger og institutioner. Det bemærkes herved, at jagtretten til de aktieselskaber, foreninger eller offentlige institutioner, herunder stat og kommune, tilhørende jorder tilkommer sammenslutningen eller institutionen som sådan i medfør af forslaget § 1, stk. 1, 1. pkt., og de for denne gældende bestemmelser og vedtægter er afgørende for, hvilke personer der kan udnytte eller disponere over jagtretten.

Bestemmelsen i JL. § 1, stk. 4, 1. pkt., er udgået som overflødig, og forslaget indebærer således ingen ændring i de gældende regler med hensyn til jagten i statsskovene og på statens søer, jfr. herved forslaget § 1, stk. 3. Bestemmelsen i JL. § 1, stk. 4, 2. pkt., er ophævet ved lov nr. 84 af 25. marts 1961 § 19.

Stk. 2 afløser JL. § 1, stk. 5, idet bestemmelsen foreslås affattet i overensstemmelse med formuleringen af tilsvarende bestemmelser i nyere lovgivning, jfr. § 6, stk. 1, i lov nr. 66 af 23. marts 1965 om ferskvandsfiskeri og § 34, stk. 2, i lov nr. 214 af 11. april 1949 (vandløbsloven). Den foreslåede affattelse medfører ingen realitetsændringer af retsforholdene vedrørende jagt på ferske vande.

Stk. 3 svarer i moderniseret form til JL. § 1, stk. 4, sidste pkt.

Stk. 4 svarer til JL. § 5, 1. pkt., suppleret med en bestemmelse om, at den frie jagt begynder ved den højeste daglige vandstandslinie, hvilken linie efter gældende ret danner grænsen mellem landjorden, der er undergivet særlig ejendoms- og jagtret, og søterritoriet, hvorover der kun undtagelsesvis haves særskilte rettigheder. Det er fundet mest hensigtsmæssigt at optage bestemmelsen om, hvem der har jagtretten på søterritoriet, i kap. I, således at dette kapitel indeholder en almen redegørelse for alle dele af territoriet, medens de nærmere regler om udøvelse af jagt på søterritoriet omhandles i forslaget kap. II om jagtrettens udøvelse, jfr. bemærkningerne til forslaget § 6.

I forslaget § 56 er medtaget en bestemmelse om adgang for statsborgere i de andre nordiske lande til under forudsætning af gensidighed at få tillagt ret til at jage på søterritoriet.

Stk. 5, der er en ny bestemmelse, er medtaget under hensyn til uklarhed i retspraksis med hen-

syn til spørgsmålet om jagt på offentlig vej. Ved offentlig vej forstås de veje, gader, broer og pladser, der er optaget på det i § 8 i lov nr. 95 af 29. marts 1957 om bestyrelsen af de offentlige veje omhandlede vejregister. Uden for bestemmelsen falder private veje, selv om disse måtte være åbne for almindelig færdsel. Jagtudøvelse på eller fra offentlige vejarealer vil efter forslaget være forbudt, men vildt, der er skudt eller såret på egen jagtgrund, vil ifølge forslaget § 5, stk. 2, sidste pkt., kunne optages, når det falder på tilgrænsende offentlig vej. Færdsel med skydevåben og hund vil som hidtil være tilladt på offentlige veje, jfr. forslaget § 10, stk. 1.

Til § 2.

De gældende regler om adgang til at kræve afløsning af jagtretten, jfr. JL. § 2, foreslås i det væsentlige opretholdt. De i JL. § 2, stk. 2, omhandlede særlige jagtafløsningskommissioner foreslås dog ophævet og jagtafløsningen henlagt til landvæsenkommissionerne under appel til overlandvæsenkommissionerne, idet kommissionerne under sagens behandling bistås af en af landbrugsministeriet udpeget særlig jagtsagkyndig.

Gennem formændene for jagtafløsningskommissionerne er der indhentet oplysning om antallet af de i de senere år behandlede sager. Det fremgår af de modtagne udtalelser, at der i 10-året 1950-60 kun har været ganske få forretninger, og i flere amter har der ikke været sager i 20 år eller mere. Det findes herefter upåkrævet at opretholde en særlig institution til behandling af disse sager.

Ifølge § 7, stk. 2 og 3, i lov nr. 66 af 23. marts 1965 om ferskvandsfiskeri behandler landvæsenretterne sager om afløsning af retten til fiskeri i ferske yande, hvor denne ikke tilkommer bredejerne, og retterne bistås ved disse sagers behandling af en fiskerisagkyndig. Det forekommer herefter naturligt at henlægge jagtafløsning til de bestående landvæsenretter. Herved opnås tillige, at moderne retsplejeregler kommer til anvendelse i stedet for de efterhånden ganske utidssvarende procedureforskrifter i loven af 4. juli 1850 angående afløsning af husmændenes pligtarbejde på landet.

I litra b er det fundet rettest at medtage en bestemmelse om, at § 4 i lov nr. 505 af 28. september 1918 finder tilsvarende anvendelse, når en grundejer vælger at frigøre sig for den årlige afgift, idet dette kan være af betydning vedrørende prioritetsforholdene m. v.

Den i JL. § 2, stk. 2, litra a, omhandlede særlige adgang for den jagtberettigede til i visse tilfælde at

kræve jagtafsløsning gennemført er ikke medtaget i forslaget, da den må antages at have mistet sin praktiske betydning.

Til § 3.

Bestemmelsen afløser JL. §§ 3 og 4.

Fremtidig foreslås det kun tilladt at overdrage jagtretten for et bestemt tidsrum, dog højst 10 år, medens der efter JL. § 4 også er adgang til overdragelse af jagtretten for ejerens besiddelsestid. Det findes imidlertid hensigtsmæssigt, at der gælder en klar regel på dette område, således at usikkerhed med hensyn til lejemålets varighed kan undgås, og dertil kommer, at det ofte kan være vanskeligt at overse forholdene for en længere årrække.

Den i JL. § 4, 2. pkt., indeholdte bestemmelse om, at den jagtberettigede, når jagtretten er overdraget til andre, skal stå vedkommende til ansvar i tilfælde af jagtrettens misbrug, er udgået som overflødig, når henses til reglerne i forslagens kap. III, navnlig forslagens § 9.

Stk. 2, 2. pkt., svarer i moderniseret form til JL. § 3, stk. 2, idet man dog har fundet det hensigtsmæssigt også at nævne deloverdragelser, der i henseende til jagtretten ikke bør behandles anderledes end overdragelse af brugsretten til hele ejendommen.

Til § 4.

Ved bortsalg af jord fra større ejendomme, navnlig skovejendomme, forekommer det, at sælgerne til beskyttelse af deres vildtbestand i forbindelse med salget betinger sig, at de bortsolgte arealer pålægges servitut om forbud mod jagtudøvelse på arealerne. Dette forhold har ikke hidtil været lovreguleret, jfr. dog lov nr. 240 af 7. juni 1952 om visse landbrugsejendommers brug og overgang til selveje, hvori der er givet særlige regler om jagtfredning af de af loven omfattede brug.

Ved disse servitutter, der oftest er af stedsevarende karakter, sker der ikke nogen overdragelse af jagtretten, og der er således ikke tale om, at jagtretten adskilles fra ejendomsretten til grunden.

I årenes løb kan det imidlertid forekomme, at servitutten viser sig at være betydeligt mere byrdefuld for grundejeren, end det var muligt at forudse ved servitutstiftelse. Det findes derfor rimeligt at indføre en bestemmelse om, at sådanne servitutter fremtidig kun må stiftes for et bestemt tidsrum af højst 10 år, dog således at der bør være adgang til at forlænge servitutten efter 10 års periodens udløb.

Reglen i stk. 1 berører ikke bestemmelserne i kap. VII om vildtreservater.

Kapitel II.

Jagtrettens udøvelse.

Til § 5.

Stk. 1 afløser JL. § 13, stk. 1.

I den foreslåede formulering er ikke benyttet udtrykket „ulovlig jagt“, der sprogligt dækker enhver jagtlovsovertrædelse, og derfor ikke som i den nugældende jagtlov alene bør betegne den forseelse, der består i jagt på fremmed jagtterræn. Endvidere er det tilstræbt så tydeligt som muligt at præcisere de tilfælde, hvor jagt på fremmed jagtterræn er lovlig. Den ændrede formulering tager således ikke sigte på at hidføre ændring i den gældende retstilstand. Af forslagens § 51, stk. 3, fremgår, at bestemmelsen er anvendelig, selv om der ikke ved jagten er fældet eller fanget noget vildt.

Stk. 2 svarer til JL. § 12, stk. 2.

Til § 6.

Bestemmelserne afløser JL. § 5, 2. pkt.

Som det fremgår af bemærkningerne til § 1, stk. 4, hviler nærværende forslag på den opfattelse, at der som hidtil bør være fri adgang til jagt på søterritoriet, således som dette princip har fundet udtryk i JL. § 5, 1. pkt.

Medens der ikke findes anledning til at foreslå ændringer i gældende ret med hensyn til udøvelse af den frie jagt fra flydende fartøj, må det anses for lidet rimeligt, at ret til jagt på en kyststrækning skal indebære en udelukkende ret for den pågældende jagtberettigede til jagt ved vadning og fra fast stade på den del af søterritoriet, der ligger ud for kyststrækningen, idet en sådan eneret ikke synes stemmende med grundsætningen om lige adgang til jagt på søterritoriet.

En fuldstændig fri adgang til udøvelse af jagt ved vadning må imidlertid befrygtes at ville medføre skadelige virkninger for vildtets tilholdssteder langs kysten, og det forekommer herefter mest formålstjenligt at søge adgangen til vadejagt, herunder den såkaldte „tøndejagt“, begrænset til lavvandede områder, som er adskilt fra kysten ved så dybt vand, at det fra land kun er muligt at nå ud til de pågældende områder ved sejlads.

I stk. 1 omhandles reglerne om udøvelse af jagt på søterritoriet fra båd eller fra fast stade, medens stk. 2 og 3 omhandler vadejagt og færdsel med skydevåben under vadning.

Af stk. 1 fremgår, at jagt fra flydende båd, pram eller andet fartøj i almindelighed må udøves overalt på søterritoriet. Derimod må jagt fra fartøjer, der berører havbunden, kun finde sted på de ovenfor nævnte lavvandede områder, d. v. s. på de områder

af søterritoriet, der er adskilt fra kysten — herunder fra øer og holme, som er undergivet ejendomsret — ved så dybt vand, f. eks. en sejlgrende, at der selv ikke ved lavvande kan vades dertil.

Som følge heraf må den, der uden for de nævnte lavvandede områder jager fra flydende båd, påse, at der ikke uden sejladsen indtræder ebbe, som bevirker, at båden berører havbunden, idet han i så fald gør sig skyldig i overtrædelse af jagtloven. Dette vil navnlig være aktuelt under jagt nær ved en kyststrækning eller ved en af de såkaldte sandøer, der overskylles ved daglig højvande og derfor hører til søterritoriet.

Jagt fra fast stade som skydetønder, kasser, stativer m. m. vil også kun være tilladt på områder, der til enhver tid alene kan nås med båd, idet man i denne forbindelse har ment at kunne se bort fra befordring pr. fly. Jagt fra fast stade må derimod ikke udøves på områder, som man er sejlet til ved højvande eller daglig vandstand, hvis det er muligt at vade til de pågældende områder ved lavvande.

I *stk. 2* foreslås vadejagten og færdsel med skydevåben under vadning ligeledes begrænset til de ovenfor omhandlede lavvandede områder. Det vil således ikke være tilladt at udøve jagt under vadning på de ud for kysterne, øer og holme værende lavvandede områder.

Særligt bemærkes, at forbudet mod vadejagt m. m. uden for de nævnte områder også omfatter den jagtberettigede til kyststrækningen, da adgangen til jagt på søterritoriet bør være ens for alle jægere i modsætning til den nuværende retstilstand, hvorefter det i *JL. § 5* indeholdte forbud mod jagt ved vadning ud for kysten ikke antages at omfatte den jagtberettigede til den pågældende kyststrækning.

I *stk. 3* foreslås en række undtagelser fra det i *stk. 2* indeholdte forbud mod jagt og færdsel med skydevåben uden for de i *stk. 1* omhandlede lavvandede områder.

Bestemmelsen i *litra a* er fundet påkrævet, da fartøjer, der agtes benyttet til jagt på søterritoriet, ofte ikke vil være forstøjet på kysten, men opankret på søterritoriet; det bør derfor være tilladt at vade med uladt skydevåben ad den korteste vej mellem et fartøj, der er eller agtes anvendt til befordring eller jagt, og den nærmeste kyststrækning, hvor skydevåben lovligt kan medbringes. Medbringes båden, f. eks. pr. automobil, må den følgelig, såfremt også skydevåben medbringes, sættes i vandet et sted, hvor vandstanden er så høj, at den kan flyde, f. eks. fra en havnemole. Ved kyststrækninger, hvor jægeren lovligt kan medbringe skydevåben, er der tænkt på kystarealer, hvor jægeren har jagtret

eller af den jagtberettigede har fået tilladelse til at jage, samt endelig hvor veje, der er åbne for almindelig færdsel, fører direkte ned til søterritoriet, jfr. forslaget § 10, stk. 1, og bemærkningerne til § 10, stk. 2.

På lignende måde må den jagtberettigede til en ø eller holm kunne færdes mellem øen og den nærmeste kyststrækning, hvor skydevåben lovligt kan medbringes.

I *litra b* foreslås det at lovfæste gældende retspraksis, hvorefter det er tilladt ved vadning at sætte sig i besiddelse af lovligt skudt vildt, der falder på områder af søterritoriet, hvor jagt ved vadning i øvrigt er forbudt, — dog under forudsætning af, at skydevåben ikke medbringes. Under tilsvarende omstændigheder må en jagtberettiget til en kyststrækning afhente vildt, der er skudt fra hans jagtgrund.

Det findes endeligt, som foreslået i *litra c*, rimeligt, at den jagtberettigede til kyststrækningen trods vadejagtsforbudet får adgang til uden medbringelse af skydevåben at afdrive eller lade afdrive de på søterritoriet værende rør- og sivbevoksninger for vildt, når bevoksningen ligger i forbindelse med hans jagtgrund, idet ikke blot andefugle, men også fasaner og andet standvildt erfaringsmæssigt søger tilhold disse steder.

Stk. 4 er en ny bestemmelse. — Af *stk. 1*, jfr. *stk. 2*, fremgår, at de foreslåede særlige regler om jagt under vadning og fra fast stade på søterritoriet ikke omfatter jagt fra is. Efter forslaget må jagt fra is således — i lighed med jagt fra flydende båd — udøves fra højeste daglige vandstandslinie. I strenge isvintre vil landbrugsministeren efter forslaget § 29 kunne forkorte jagttiden for andefugle, f. eks. dykænder, når forholdene gør det påkrævet, jfr. *JL. § 16*, *litra b*, men efter jagtorganisationernes opfattelse vil det oftest ikke være påkrævet at påbyde en generel fredning, idet der, selv om de indre farvande er helt eller delvis lagt til med is, almindeligvis andre steder vil være store isfri områder med rigelig adgang for dykænderne til at skaffe sig tilstrækkelig føde. Den nødvendige beskyttelse af dykænder i strenge isvintre findes mere hensigtsmæssigt at kunne gennemføres ved at kombinere særfredning i medfør af forslaget § 29 med et påbud om, at jagt uden for den særfredede del af søterritoriet kun må udøves fra flydende båd, pram eller andet fartøj. I *stk. 4* foreslås tilvejebragt hjemmel til udfærdigelse af et sådant påbud.

Til foranstående kan føjes, at jagt fra is ofte vil være udelukket allerede af den grund, at al færdsel på isen såvel i havne som ud for kysterne i henhold til derom udstedt politibekendtgørelse er forbudt,

medmindre politiets tilladelse foreligger, jfr. justitsministeriets cirkulærskrivelse af 17. december 1956 til politidirektøren og samtlige politimestre angående forbud mod færdsel på isen.

Kapitel III.

Forholdet mellem den jagtberettigede og grundejeren m. v.

Til § 7.

Stk. 1 svarer til JL. § 7, idet der dog blandt de i bestemmelsen omhandlede skadeforvoldende vildtarter foreslås medtaget muflon og vildsvin under hensyn til, at disse dyr forekommer enkelte steder i landet og kan forvolde betydelig skade på afgrøderne.

Det er fundet rettest, at de i bestemmelsen omhandlede tilladelser fremtidig meddeles af jagtrådet i stedet for som hidtil af kommunalbestyrelsen, jfr. herved bemærkningerne til § 13, stk. 2.

De i bestemmelsen omhandlede mindstebeløb er overført uændret fra JL. § 7, stk. 1. Det har været overvejet at foreslå beløbene, der ikke har været ændret siden 1931, forhøjet i overensstemmelse med den stedfundne prisstigning, men ud fra ønsket om at give landbruget størst mulig beskyttelse mod vildtskader er de hidtidige beløbsgrænser medtaget uændret i forslaget.

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, tager ikke stilling til skadelidtes eventuelle erstatningskrav. Bestemmelsen kan således ikke tages til indtægt for et objektivt ansvar, men udelukker på den anden side heller ikke et ansvar efter de almindelige erstatningsregler (culpøs undladelse m. m.).

Stk. 2 svarer til JL. § 7, stk. 2.

Stk. 3 er i overensstemmelse med JL. § 8, 2. pkt.

Til § 8.

Stk. 1 afløser JL. § 9, stk. 1, idet det i den gældende bestemmelse indeholdte forbud mod uden brugerens tilladelse at drive jagt på anden mands sædemarker i tiden fra 1. maj til kornet er mejet og opbundet foreslås udvidet til at gælde alle tilsåede marker med undtagelse af rodfrugt- og græsmarker. Herved opnås, at forbudet kommer til at omfatte frø-, ærte- og bælgafgrøder, hvilket findes rimeligt, da udøvelse af jagt på marker med sådanne afgrøder kan bevirke en kendelig nedsettelse af høstudbyttet. Endvidere foreslås perioden forlænget til al høst er sket, idet der også efter kornhøstens afslutning kan gøres betydelig skade på mange uindhøstede og spildsomme frøafgrøder.

Stk. 2 svarer til JL. § 9, stk. 2, idet det dog er fundet uforment at medtage indhegnet lystskov under forbudet.

Til § 9.

Bestemmelsen svarer til JL. § 10, men er underkastet en redaktionel ændring, der tilsigter at udtrykke, at erstatningsansvaret altid forudsætter uforvarlig adfærd (culpa) hos den skadeforvoldende person, og at den jagtberettigede hæfter for alle sådanne fejl, uanset at han ikke ville kunne drages til ansvar efter de almindelige erstatningsregler (Danske Lov 3-19-2 m. m.). Bestemmelsen kommer herved til at svare til den i lejelovens § 49, 2. pkt., indeholdte erstatningsregel, og den er ligesom denne kun anvendelig i forholdet til ejendommens ejer og bruger. Over for andre gælder de almindelige erstatningsregler.

Den i bestemmelsen omhandlede tilladelse behøver ikke at være udtrykkelig og den jagtberettigedes ansvar omfatter alle, der udøver jagten eller deltager heri, bl. a. klappere og medhjælpere, der blot opsamlar nedskudt vildt.

Kapitel IV.

Færdsel med skydevåben og hunde m. v. Privat anholdelse.

Til § 10.

Stk. 1 svarer til JL. § 12, stk. 1, idet dog forbudet i stk. 1 er foreslået udvidet til at omfatte uvedkommende færdsel med fangstredskaber, f. eks. fælder, harenet m. m. Det er ikke fundet påkrævet at nævne færdsel med hund i skove. I offentlige skove må løse hunde nemlig i almindelighed ikke medtages, jfr. landbrugsministeriets bestemmelser nr. 221 af 27. maj 1939 vedrørende almenhedens adgang til de staten, kommuner m. m. tilhørende skove, herunder plantager, og i private skove vil ejeren i medfør af § 17, stk. 1, i lov nr. 107 af 31. marts 1953 om mark- og vejfred ved opslag kunne forbyde færdsel med hund.

Stk. 2, der er en ny bestemmelse, medfører ingen ændring af hidtil gældende ret, idet den i naturfredningslovens § 23 omhandlede adgang for offentligheden til færdsel til fods på de for græsvækst blottede strandbredder ikke uden videre giver adgang til færdsel med skydevåben, jfr. herved naturfredningslovens § 26 (lovbekendtgørelse nr. 194 af 16. juni 1961) og V.L.D. af 24. oktober 1962 (U.1963.205). Med henblik på at fjerne eventuel usikkerhed i praksis er det fundet rettest at foreslå denne retstilstand lovfæstet i jagtloven og herved

præcisere, at fangstredskaber er sidestillet med skydevåben.

Til § 11.

Bestemmelsen afløser JL. § 11.

Reglerne i JL. § 11, stk. 1, foreslås bragt i overensstemmelse med den gældende mark- og vejfredslov, således at der tillægges den jagtberettigede samme ret med hensyn til fjernelse af omstrejfende hunde, som tilkommer brugeren af ejendommen i henhold til § 14, jfr. § 5 i mark- og vejfredsloven. — 2. pkt. i JL. § 11, stk. 1, hvorefter nævnte ret, såfremt den jagtberettigede ikke er bruger af grunden, kun kan udøves med brugerens samtykke, er ikke foreslået opretholdt under hensyn til, at fornøden aftale herom kan træffes i jagtlejekontrakten.

Bestemmelsen i JL. § 11, stk. 2, er udgået som overflødig, uden at der herved er tilsigtet ændring af den gældende lov af 30. januar 1861 angående forbud mod at medtage løse hunde i Jægersborg Dyrehave m. m.

En til JL. § 11, stk. 3, svarende bestemmelse om hundeejerens ansvar for den af hunden forvoldte skade på vildtet er ikke medtaget i forslaget under hensyn til, at det af hundeloven fremgår, at hundens besidder er pligtig at erstatte den skade, hunden forvolder. Det findes ej heller påkrævet at have en særlig regel i jagtloven om bødeansvar for hundeejeren, jfr. herved hundelovens § 16, stk. 1, og § 13, stk. 1.

Til § 12.

Bestemmelserne afløser i moderniseret form JL. § 13, stk. 2, med enkelte mindre ændringer.

Den i JL. § 13, stk. 3, indeholdte erstatningsregel er ikke medtaget i forslaget under hensyn til, at det følger af dansk rets almindelige regler, at retstridig påført formueskade skal erstattes, og det findes ikke hensigtsmæssigt at fastsætte nærmere regler med hensyn til tabets opgørelse. Retspraksis viser, at domstolene i det enkelte tilfælde tager stilling til, om erstatningen bør svare til vildtets salgsværdi i skudt tilstand eller fastsættes på grundlag af genanskaffelsesværdien af det nedlagte vildt, herunder yngel, i levende tilstand.

Kapitel V.

Jagtmåder og jagtredskaber.

Til § 13.

Stk. 1 afløser JL. § 24, stk. 1.

Bestemmelsen i 2. pkt. gælder kun for de arter, for hvilke der er fastsat jagttid. I december måned foreslås adgangen til jagt efter solnedgang begrænset til 1 time.

Stk. 2 afløser JL. § 24, stk. 2.

De såkaldte „natjagttilladelser“, d. v. s. tilladelser til jagt på kronvildt m. m. 1½ time før solopgang og 1½ time efter solnedgang, der hidtil er givet af kommunalbestyrelserne, foreslås fremtidig henlagt til jagtrådet, dog således at trufne afgørelser kan indbringes for landbrugsministeren. Herved tilsigtes opnået mere ensartede afgørelser i disse sager, og ekspeditionstiden antages ikke at ville blive forlænget herved, idet jagtrådet med kort varsel vil kunne afgøre sagerne på grundlag af en af den stedlige jagtkonsulent foretaget besigtigelse.

Med hensyn til retningslinierne for meddelelse af de omhandlede tilladelser bør nærmere regler fastsættes, jfr. landbrugsministeriets cirkulærer nr. 187 af 18. august 1932 og nr. 21 af 22. januar 1942 til samtlige kommunalbestyrelser.

Ud over de i JL. § 24, stk. 2, nævnte dyr er i forslaget medtaget muffoner, vildsvin og vildkaniner.

Til § 14.

En tilsvarende bestemmelse indeholdes i JL. § 34, stk. 2. Sidstnævnte bestemmelse, der kun gælder i tilfælde af, at moderdyret dræbes eller fanges i sakse, fælder eller lignende redskaber, foreslås udvidet til at omfatte jagt i almindelighed. Særligt med henblik på bestemmelsens anvendelse på fangst med fælder henvises til bemærkningerne til § 18.

Til § 15.

Bestemmelsen, der er ny, findes rimelig, da det ikke kan anses foreneligt med god jægerskik at beskyde vildt, der er stærkt hæmmet i sine bevægelser ved at befinde sig på steder, hvor det normalt ikke forekommer.

Til § 16.

I *stk. 1* afløser 1. pkt. JL. § 26, medens 2. pkt. er nyt.

Ifølge JL. § 26 må bl. a. automatgeværer til lading med hagl ikke anvendes til jagt. Dog finder bestemmelsen ifølge landbrugsministeriets cirkulære nr. 89 af 21. august 1932 ikke anvendelse på automatgeværer, som er forandret af hærens tekniske korps således, at de kun kan indeholde to skud, og som er forsynet med korpsets stempel herom.

Det omhandlede forbud foreslås udvidet til at omfatte alle haglgeværer, der kan indeholde mere end to haglpatroner, da brug af haglvåben, der kan rumme et større antal patroner, f. eks. de såkaldte „pumpguns“ eller „pumpebøsser“, frembyder fare for misbrug. Det bør dog fortsat være tilladt at bringe haglvåben, der kan rumme mere end to haglpatroner, i lovmæssig stand ved plombering;

plombering foretaget af en våbenfabrikant findes tilstrækkelig, men ansvaret for, at plomberingen er effektiv, må påhvile jægeren.

Anvendelse af skydevåben med lydæmpere foreslås forbudt under hensyn til, at det i almindelighed må antages, at risikoen for ulykker ved jagt vil øges, hvis man ikke kan høre, at skud falder. Hertil kommer, at disse indretninger ofte benyttes ved ulovlig jagt og vanskeliggør opdagelse af de pågældende lovovertrædelser.

For at begrænse antallet af ulykkestilfælde som følge af mangelfuld vedligeholdelse af jagtvåben mest muligt foreslås det i 2. pkt. forbudt at benytte skydevåben, som ikke er i forsvarlig stand, d. v. s. at benyttelsen frembyder fare for jagtudøveren eller andre. Dette vil f. eks. være tilfældet, hvis aftrækket på et gevær er for løst, lukketøjet er defekt eller rebøjlen, rebøjleskruer eller geværremmen er så slidt, at man kan risikere et brud, når der tages i geværremmen.

En til *stk. 2* svarende bestemmelse findes i lov nr. 256 af 27. maj 1950 om værn for dyr § 3, der dog ikke særskilt nævner musflon og vildsvin.

Stk. 3 svarer til JL. § 35, stk. 2.

Stk. 4 er en ny bestemmelse.

Det i *stk. 5* foreslåede forbud mod bue og pil m. v. tager sigte på at hindre jagt med primitive eller af jægeren selv fremstillede våben.

Stk. 6 svarer til JL. § 35, stk. 1.

Stk. 7 svarer i omredigeret stand til JL. § 29.

Stk. 8 afløser JL. § 32. Der bør kun ganske undtagelsesvis og kun efter særlig tilladelse på grundlag af en i det enkelte tilfælde foretagen undersøgelse være adgang til at anvende gift til bekæmpelse af skadelige pattedyr og fugle. Dette gælder også fosformos for krager, idet det næsten er umuligt at hindre, at også andre dyr får adgang til giften. Den hidtil anvendte form for giftudlægning må således anses for at have været en af de væsentligste årsager til, at raven næsten ikke mere forekommer her i landet. Hvor krager ønskes fjernet, må dette følgelig ske dels ved beskydning, dels ved at bestanden søges begrænset ved ødelæggelse af reder, jfr. forslagens § 28, stk. 2, eller ved fangst i fælder, jfr. forslagens § 17, stk. 1. Med hensyn til rotter og mus henvises til forslagens § 38, stk. 6.

Bedøvende midler foreslås nævnt særskilt for at udelukke tvivl om, at der for disse stoffer gælder samme regler som med hensyn til de egentlige gifte.

Til § 17.

Stk. 1 afløser JL. §§ 28, 31 og § 33, stk. 1 og 2.

Anvendelse af sække og fælder foreslås forbudt med undtagelse af kassefælder samt de særlige

krage- og høgefælder, idet det kun ved gennemførelse af en sådan ordning vil være muligt at tilvejebringe regler, der sikrer, at vildtet ikke lemlæstes ved fangsten og dermed tilføjes unødigt lidelse. Brug af faldgruber, jordfælder og lignende, af hvilke nogle kan være særdeles farlige for mennesker, især børn, vil således fremtidig være forbudt, medens kunstige rævegrave, der anlægges med henblik på beskydning og ikke på fangst af rævene, derimod fortsat må benyttes.

Bestemmelsen i sidste pkt. i JL. § 31, stk. 1, om adgangen til benyttelse af oddersakse er ikke foreslået opretholdt under hensyn til, at det må anses for dyrplageri at aflive oddere ved drukning. Uanset at dette dyr hører til de vildarter, der er i tilbagegang, vil det dog fortsat være tilladt at drive jagt på odderen ved skydning, jfr. forslagens § 27, stk. 1, litra b, og bemærkningerne til forslagens § 38, stk. 3.

Selvskud foreslås særskilt nævnt for at udelukke tvivl om, at anvendelse heraf er forbudt.

Til fangst af rovildt som ilder, lækat og lignende vil det således fremtidig kun være tilladt at anvende kassefælder. Under hensyn til, at det ifølge forslagens § 16, stk. 8, vil være forbudt at udlægge fosformos for krager, foreslås endvidere anvendelse af de såkaldte kragefælder tilladt, ligesom det findes rimeligt i de i stk. 2 omhandlede tilfælde at tillade anvendelse af de særlige høgefælder.

Det findes ikke påkrævet at begrænse brugen af krage- og kassefælder til bestemte lokaliteter.

Ifølge *stk. 2* må høgefælderne derimod kun benyttes ved hønsegårde og opdrætspladser — d. v. s. områder til opdræt af fasaner, agerhøns, ænder og andre vildt fugle — i det tidsrum, nemlig 1. juni — 15. august, hvor musvåge, spurve- og duehøg frembyder særlig fare for yngelen. Da spurvehøg foreslås helårsfredet, og jagttiden for musvåge og duehøg i forslagens § 27, stk. 1, litra i, er ansat til 1.11–29.2, vil høgefælder dog kun kunne anvendes, når de pågældende fugle gør påviselig skade på de nævnte lokaliteter, jfr. bemærkningerne til § 38, stk. 4.

I *stk. 3* foreslås anvendelse af kassefælder tilladt hele døgnet under hensyn til, at de dyr, der fanges i disse fælder, fortrinsvis er „natdyr“.

Til § 18.

Bestemmelserne afløser JL. § 34, stk. 1.

Der findes forskellige typer af kassefælder. Princippet er en aflang kasse med åbning, enten i den ene ende eller i begge ender. Når dyret kommer ind i fælden, lukkes fældens åbninger, og dyret er fanget i uskadt tilstand.

Til fangst af krager og skader er norsk kragefælde den mest kendte type. Høgefælder er ikke meget udbredt, og af bemærkningerne til § 17 fremgår, at der fremtidig kun i særlige tilfælde vil blive tale om at anvende disse fælder. I såvel krage- som høgefælder fanges fuglene i uskadt tilstand.

Ifølge de gældende bestemmelser skal fælder efterses mindst tre gange daglig. Dette lader sig imidlertid vanskeligt gennemføre i praksis, og det må være tilstrækkeligt, at der finder eftersyn sted to gange som nærmere angivet i stk. 2, 1. pkt.

Det vil ikke kunne undgås, at dyrearter som pindsvin, skovmår, egerm og større dyrs unger lejlighedsvis går i fælderne, hvorfor der i stk. 2 foreslås optaget en bestemmelse om, at fædede arter, der fanges i fælderne, straks skal frigives. Bestemmelsen omfatter såvel pattedyr som fugle.

Ved fangsten skal de i forslaget § 14 omhandlede bestemmelser, der tager sigte på at forebygge, at hjælpeløs yngel tilføjes unødigt lidelse, iagttages.

I *stk. 3* foreslås landbrugsministeren bemyndiget til at fastsætte nærmere regler om fældernes indretning og anvendelse. Med denne bestemmelse tilsigtes der tilvejebragt sikkerhed for, at fælderne indrettes således, at de fangne dyr ikke lemlæstes eller dræbes, jfr. § 18, stk. 1. Reglerne bør bl. a. indeholde bestemmelser om dimensioner for de forskellige typer af fælder, herunder om kassefælders indgangsåbning, der højst bør være 30 × 30 cm. Bortset fra høgefælder skønnes det ikke påkrævet at anvende levende lokkefugle i fælderne, hvorfor nærmere bestemmelse herom bør optages i reglerne. Endvidere kan det være formålstjenligt at medtage vejledning om fældernes anvendelse i praksis, herunder om hvorledes fælderne mest hensigtsmæssigt kan placeres i terrænet, hvilket sidste f. eks. ved fangst af væsel, lækat og ilder spiller en afgørende rolle.

Til § 19.

Stk. 1 svarer til JL. § 25.

Stk. 2, der er en ny bestemmelse, foreslås medtaget under hensyn til, at drukning af sæler må anses for dyrplageri.

Til § 20.

Bestemmelserne i *stk. 1 og 2* svarer til JL. § 27, dog at det i *stk. 1*, litra b, omhandlede forbud bør være gældende fra 1. maj i stedet for 31. maj. Den under 9. oktober 1931 mellem Danmark og Sverige afsluttede overenskomst angående visse bestemmelser til beskyttelse af jagtbare trækfugle er ikke til hinder for, at forbudet mod motorbådsjagt ved ky-

sterne – bortset fra Øresund – som foreslået kommer til at omfatte tiden 1. maj – 30. september. Ifølge udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 41 af 22. februar 1932 angående grænseforholdene i sundet begrænses Øresund mod nord af en linie mellem Gihjerghoved-Kullen og mod syd af en linie mellem Stevns fyrtårn-Falsterbo pynt. Øresund omfatter således Kalve-boderne og en del af Køge bugt, jfr. Ø.L.D. af 29. februar 1952 (U.1952.649), hvorved det blev fastslået, at den ved JL. § 27, litra a, fastsatte sydlige afgrænsning af Øresund må forstås som den gennem Aflandshage gående breddekreds.

Bortset fra spættet sæl er alle sælarter fredet hele året, jfr. § 26, stk. 1, 2. pkt., sammenholdt med § 27, stk. 1, litra b.

Bestemmelsen i *stk. 3* er ny og har til formål at forhindre jagt fra bl. a. speedbåde.

Til § 21.

Bestemmelserne er nye.

Forbudet tager for så vidt angår luftfartøj, herunder helikopter, navnlig sigte på at udelukke fuglejagt fra fly på søterritoriet. Forbudet mod jagt fra motordrevet køretøj omfatter jagt fra såvel personautomobil som jeep, traktor m. m. Beskydning af klovbærende vildt må efter forslaget dog foretages fra køretøjet, når dette holder stille, og motoren er standset.

Når det ikke er fundet påkrævet at forbyde jagt på klovbærende vildt fra holdende motorkøretøj, skyldes det, at dette vildt hovedsagelig jages i skovene, hvor det kan være forbundet med stort besvær at komme vildtet på skudhold. På større skovdistrikter er det imidlertid af hensyn til skovdriften nødvendigt med et begrænset personale at holde vildtbestanden nede på et passende niveau, og det synes derfor ikke rimeligt at afskære skovbruget fra at kunne beskyde det klovbærende vildt fra motordrevet køretøj, når dette holder stille.

Såfremt der til krybskyttejagt på klovbærende vildt benyttes motorkøretøj, vil reglerne om konfiskation kunne bringes i anvendelse, idet det i almindelighed må anses som en skærpene omstændighed, at der ved udøvelse af den ulovlige jagt er benyttet motorkøretøj, jfr. bemærkningerne til kap. X.

Til § 22.

Bestemmelserne er nye.

Jagtudøvelse på de i *stk. 1*, 1. pkt., og i *stk. 2* omhandlede måder kan ikke anses for stemmende med god jægermæssig optræden og foreslås derfor forbudt. Dog findes det ikke rimeligt at forbyde beskydning af klovbærende vildt fra de i *stk. 1*, 2. pkt.,

nævnte platforme, idet større skovdistrikter herved ville blive afskåret fra at kunne gennemføre nødvendig beskydning af dette vildt på en hensigtsmæssig måde, jfr. herved bemærkningerne til § 21 om beskydning af klobbærende vildt fra motordrevet køretøj.

De foreslåede bestemmelser vil ikke være til hinder for udnyttelse af naturlig dækning ved jagtudøvelse og følgelig ikke afskære en jordbruger fra at kunne beskytte sine afgrøder ved passende beskydning.

I *stk. 2* foreslås indført forbud mod udfodring af vildt med nedskydning for øje samt mod beskydning af vildt på jorden og på vandet i umiddelbar nærhed af foderplads. Forbudet mod beskydning på vandet er medtaget med henblik på at hindre udlægning af foder som lokkemiddel i forbindelse med nedskydning. Ved udfodring af vildt tænkes f. eks. på udlægning af roer fra dyrets tilholdssted i skovkanten og videre ind på jægerens tilstødende terræn, således at dyret derved fra nabogrunden lokkes ind på skudhold på jægerens jagtareal. Bestemmelsen tager ikke sigte på fodring af vildtet fra faste foderpladser, ved anlæg af vildtagre eller ved at efterlade fodermarvkål på marken, men det må anses for en uværdig form for jagt at udlægge foder med henblik på at skyde vildtet.

Afgørende for, om der i det enkelte tilfælde foreligger overtrædelse af bestemmelsen, vil det være, at det godtgøres, at hensigten med udlægning af foderet har været at tillokke vildtet med henblik på at skyde det.

Til § 23.

Stk. 1 svarer til JL. § 30, medens *stk. 2* er en ny bestemmelse. Ugler er fredet hele året, jfr. forslaget § 26, *stk. 1, 2. pkt.*, sammenholdt med § 27, *stk. 1*, og kan følgelig ikke lovligt indfanges her i landet med henblik på anvendelse til jagt.

Til § 24.

Bestemmelsen, der er ny, tager sigte på at undgå hensynsløs beskydning af rovfuglene og vil ikke være til hinder for ydelse af skydepenge for nedlægning af krager.

Til § 25.

Bestemmelsen afløser JL. § 33, *stk. 3*, samt BL. § 20.

Ifølge forslaget § 33, *litra c*, kan indfangning af vildt med henblik på udsetning eller opdræt tillades i fredningstiden, og såfremt andre fangstmidler end de efter § 17, *stk. 1, 2. pkt.*, tilladte fælder ønskes anvendt, vil tillige dispensation fra kap. V være fornøden.

Ved bekæmpelse i henhold til forslaget kap. VIII kan der opstå behov for dispensation, såfremt en effektiv bekæmpelse ikke lader sig gennemføre ved hjælp af de efter kap. V tilladte jagtmåder og redskaber. I denne forbindelse kan også nævnes, at det af sagkundskaben anses nødvendigt at anvende en særlig type fælder til fangst af bisamrotten. Dette dyr findes dog vistnok ikke her i landet, men forekommer syd for grænsen.

Kapitel VI.

Jagttider og fredningsbestemmelser.

I dette kapitel, der afløser JL. kap. III og IV, omhandles jagttider og fredningsbestemmelser, herunder vedrørende salg, køb og forsendelse af vildt.

Fredningsbestemmelserne er udformet ud fra det synspunkt, at der kun bør fastsættes jagttider for de arter af pattedyr og fugle, som har en vis mædnyttig værdi, eller hvis antal det af økonomiske eller vildtplejemæssige grunde må anses for ønskeligt at regulere. — I vildtets yngletid bør jagt i almindelighed ikke være tilladt.

Endvidere er fredningsbestemmelserne affattet således, at vildtet er fredet i det omfang, der ikke udtrykkeligt i loven er fastsat jagttid for den pågældende art, jfr. forslaget §§ 26 og 27. Dette er i overensstemmelse med det i Nordisk Råds rekommandation nr. 7/1963 omhandlede princip, hvorefter pattedyr og fugle bør være totalfredede, for så vidt der ikke udtrykkeligt i lovgivningen er gjort undtagelse herfra.

Ved udarbejdelse af forslaget til jagttider for de forskellige arter er tilstræbt en forenkling med hensyn til jagttidernes længde, således at der i videst muligt omfang foreslås samme henholdsvis begyndelses- og afslutningsdatoer, hvor biologiske eller vildtplejemæssige hensyn ikke taler herimod.

Til § 26.

Stk. 1 er stemmende med gældende ret, bortset fra at pattedyr, der ikke er nævnt i JL. § 15, må jages hele året.

Vildt, der ikke i forslaget § 27 er tillagt jagttid, vil være fredet hele året.

Såfremt der indkommer nye vildtarter i landet, vil disse automatisk være fredet efter 2. *pkt. i stk. 1*, og bestemmelsen i JL. § 18, *litra d*, er følgelig ikke medtaget i forslaget. Måtte det vise sig påkrævet at fastsætte jagttid for sådant vildt, vil dette kunne ske i medfør af forslaget § 29, *stk. 1*.

Følgende *pattedyr* er ikke medtaget i § 27, *stk. 1*,

og foreslås således helårsfredede (den efter JL. gældende jagttid anføres i parentes):

Brud (hele året).

Skovmår (hele året). Dyret har i en årrække været helårsfredet i medfør af reservatlovens bestemmelser. Fredningen omfatter dog ikke gård, gårdsplads, møddingsplads og dermed i forbindelse stående indhegnet høve og lystanlæg samt heller ikke forsvarligt indhegnet hønsegård, andegård og fasaneri samt lignende til opdræt af fjerkræ, fuglevildt eller pelsdyr forsvarligt indhegnet areal. Herudover er der adgang til i visse andre tilfælde at få tilladelse til bekæmpelse. Det er ikke fundet påkrævet at medtage tilsvarende bestemmelser i nærværende forslag, og bekæmpelse af skovmår vil derfor kun kunne finde sted efter reglerne i forslagets § 39. Med hensyn til bekæmpelse af husmår henvises til forslagens § 38, stk. 2, litra a.

Hvaler (hele året). Samtlige hvaler med undtagelse af marsvin er for tiden fredet hele året i medfør af reservatlovens bestemmelser.

Gråsæl og ringsæl (hele året).

En række *fugle*, der har jagttid efter JL., er ikke nævnt i forslagets § 27, stk. 1, og vil følgelig blive helårsfredede. De pågældende fugle er enten ganske uden jagtlig interesse, meget fåtallige eller ligefrem sjældne her i landet. Det er følgende arter (jagttid ifølge JL. angives i parentes):

Lappedykkere undtagen toppet lappedykker (18.9-31.1).

Bramgås og dværggås (hele året). Fuglene har i de senere år været helårsfredede, jfr. statsministeriets bekendtgørelse nr. 213 af 19. juli 1956 og ministeriet for kulturelle anliggenders bekendtgørelse nr. 416 af 19. december 1963.

Knarand (1.8-31.12).

Rødhovedet and (1.9-28.2). Fuglen har i de senere år været helårsfredet, jfr. statsministeriets bekendtgørelse nr. 176 af 1. juni 1961 og landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 232 af 13. juli 1964.

Lille skallesluger (18.9-31.1).

Blå kærhøg, rørhøg, hede høg (1.8-31.3). Fuglene har været helårsfredede i en årrække ved særfredninger, jfr. landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 391 af 19. december 1962.

Vandrefalk (1.8-31.3), som blå kærhøg, rørhøg, hede høg.

Hvepsvåge (18.9-31.1), som blå kærhøg, rørhøg, hede høg.

Spurvehøg (1.8-31.3). Jagttiden har i en årrække været begrænset til tiden 1.11-31.3, jfr. landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 391 af 19. december 1962.

Kjover (18.9-31.1).

Tretået måge (1.8-31.1).

Dværgmåge (1.8-31.1).

Stormfugle (18.9-31.1).

Tejst (18.9-31.1).

Tjurrane (18.9-31.12).

Vagtel (18.9-1.11).

Grouse (18.9-1.11).

Huldue (1.8-31.12).

Drosler undtagen solsort og sjægger (18.9-31.1).

Stk. 2 ændrer ikke hidtil gældende retstilstand, jfr. herved JL. § 17 i indledningen.

Bestemmelsen i *stk. 3*, der er ny, tilsigter at modvirke, at fotografering m. m. skræmmer rugende fugle bort fra reden, blotter yngelens skjulesteder m. m.

Stk. 4 er en ny bestemmelse. I de senere år har der vist sig voksende interesse — også uden for videnskabelige kredse — for mærkningsarbejdet, navnlig med hensyn til ringmærkning af fugle. Under hensyn til den skade, der kan påføres vildtet ved ukyndiges aktivitet, må det anses for påkrævet, at der tilvejebringes en ordening, hvorefter mærkning kun må foretages af personer, der har indhentet tilladelse hertil. Som led i videnskabelige undersøgelser har forskellige institutioner i en årrække ladet mærkning foretage, hovedsagelig af fuglevildt. Der tilsigtes ingen ændring af denne praksis, idet den foreslåede ordening vil kunne tilrettelægges således, at de pågældende videnskabelige institutioner bemyndiges til at meddele de i denne forbindelse fornødne tilladelser til mærkning af vildtlevende pattedyr og fugle samt disses yngel. Tilladelser til ring- eller vingemærkning vil i de fleste tilfælde tillige indebære dispensation fra bestemmelserne om fangstredskaber i kap. V.

Det vil også kunne forekomme, at f. eks. et fasaneri eller anderi ønsker at mærke fugle, der agtes udsat. I sådanne tilfælde vil de fornødne dispensationer kunne meddeles i forbindelse med indfangningstilladelse i medfør af forslagets § 33, litra c, jfr. § 25.

Til § 27.

Bestemmelserne i *stk. 1* og *2* afløser JL. §§ 15, 16 og 20. Som det fremgår af indledningen til kapitlet, bygger nærværende forslag på det princip, at kun de i § 27 nævnte dyr må jages og kun i de for disse fastsatte jagttider. I den gældende jagtlov er jagttiderne i adskillige tilfælde angivet for grupper af dyr (f. eks. vadefugle, måger, dykænder, vandhøns), medens de zoologiske artsbetegnelser (grupperet efter dyresystemet) er benyttet ved angivelse af jagttiden i forslagets § 27. For en række arter er

slutdagen for jagttiden ansat til 29. februar. I de år, hvor denne dato ikke forekommer, slutter jagten den 28. februar.

Den landbrugsministeren i JL. § 16, litra b, tillagte særlige hjemmel til i strenge isvintre at fastsætte en tidligere fredningstid er udgået som overflødig, idet de fornødne bestemmelser vil kunne udfærdiges administrativt i medfør af forslagets § 29, stk. 1, jfr. endvidere § 6, stk. 4, og bemærkningerne til denne bestemmelse.

Med hensyn til JL. § 15, litra c, sidste pkt., § 16, litra b, stk. 2, og litra c, stk. 2, henvises til bemærkningerne til kap. VIII i nærværende forslag.

Inden for *hoveddyrene* er jagttiden for kron- og dåhjort, der efter JL. må jages hele året, indskrænket til tiden 1.9–29.2 bl. a. for at skaffe vildtet fred i den tid, kalvene sættes. Disse dyr har i en årrække været ekstraordinært fredet i tiden fra 1. marts til 31. august i medfør af reservatlovens bestemmelser, dog således at der i tilfælde, hvor det godtgøres, at kron- eller dåhorte har gjort væsentlig skade på mark- eller skovafgrøder i fredningstiden, af et — af naturfredningsrådet og reservatrådet nedsat — udvalg kan gives ejeren eller brugeren tilladelse til at skyde et for hvert tilfælde fastsat antal kron- og dåhorte. Dispensationer vil efter forslaget kunne gives efter reglerne i forslagets § 39. Jagttiden for sikahjort, der efter JL. må jages i tiden fra 15. maj til 14. juli og fra 1. oktober til 31. december, foreslås fastsat til 1.9–29.2, idet denne art findes at burde sidestilles med kron- og dåhjort. For kronhind og då, der efter JL. må jages i tiden fra 1. oktober til 28. februar, foreslås jagttiden fastsat til 1.10–31.12. For kron-, då- og sika-vildts kalve foreslås samme jagttid som for hjortene. I forslaget er medtaget jagttider for nye vildtarter som muffon og vildsvin.

Jagttiden for de under litra b nævnte *rovdyr*, der ifølge JL. må jages hele året, foreslås indskrænket til tiden 16.6–29.2 for at skaffe vildtet fred i yngletiden. Dog foreslås jagttiden for odder, der i medfør af reservatlovens bestemmelser i en årrække har været ekstraordinært fredet i tiden fra 1. marts til 31. juli, fastsat til 1.10–29.2. Med hensyn til bekæmpelse af oddere, der volder skade i dambrug, henvises til bemærkningerne til forslagets § 38, stk. 3. Jagttiden for spættet sæl foreslås fastsat til 1.9–31.5, således at dyret er fredet i yngletiden. De øvrige — i danske farvande sjældent forekommende — sælarter foreslås fredet hele året.

Inden for litra c. *Gnavere* er jagttiden for egern, der ifølge JL. må jages hele året, foreslået begrænset til tiden 16.6–29.2.

Harens jagttid foreslås ikke ændret. Det samme

gælder vildkanin, der som hidtil bør kunne jages hele året, da der er tale om et udpræget skadedyr.

d. *Lommer* og e. *Lappedykkere*. Må ifølge JL. § 16, litra b, jages i tiden fra 18. september til 31. januar. Ændringen af begyndelsesdatoen skyldes de i indledningen til kapitlet nævnte forenklingshensyn. Det findes ubetænkeligt at tillade jagt i februar, da jagt i denne måned ikke skønnes at ville få større indflydelse på bestanden.

f. *Årefodede* og g. *Storkefugle*. Der er ikke foreslået ændringer i de hidtil gældende jagttider.

h. *Andefugle*. Den hidtidige jagttid for grågås foreslås opretholdt, medens jagttiden for de øvrige i forslaget nævnte gåsearter, der ifølge JL. § 16, litra a, må jages hele året, findes at burde begrænses til tiden 1.8–31.12 i overensstemmelse med den siden 1954 gældende ekstraordinære fredning af disse fugle bl. a. ud fra den betragtning, at de bør have samme jagttid som grågås, med hvilken de andre grågæs (blisgås, sædgås og kortnæbbet gås) let kan forveksles.

Når der er forløbet 5 år fra lovens ikrafttræden, bør spørgsmålet om jagttidens længde for knortegås dog tages op til fornyet overvejelse, jfr. forslagets § 29.

Begyndelsesdatoen for jagttiden for de i forslaget nævnte svømmeænder og taffeland, der ifølge JL. § 16, litra b, må jages i tiden fra 1. august til 31. december — taffeland dog i tiden fra 1. august til 31. januar —, foreslås fastsat til 16. august i overensstemmelse med de i en årrække fastsatte særfredninger. Endvidere foreslås jagt på taffeland tilladt i februar måned.

Inden for dykænderne — bortset fra taffeland — foreslås begyndelsesdatoen for jagttiden, der ifølge JL. § 16, litra b, er 1. september, fastsat til 1. oktober. Ederfuglen har i de senere år været undergivet ekstraordinær fredning i september måned.

Med hensyn til skalleslugere, der ifølge JL. § 16, litra b, har jagttid fra 18. september til 31. januar, henvises til, hvad ovenfor er anført vedrørende lommer og lappedykkere.

i. *Rovfugle*. Jagttiden for duehøg og almindelig musvåge, der ifølge JL. § 15, litra b, må jages henholdsvis i tiden fra 1. august til 31. marts og i tiden fra 18. september til 31. januar, foreslås fastsat til tiden 1.11–29.2. I forhold til de senere års særfredninger, jfr. landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 391 af 19. december 1962, indebærer forslaget en udvidelse af jagttiden for så vidt angår almindelig musvåge, idet jagt ifølge særfredningen ikke er tilladt på denne fugl i februar måned. Ifølge nævnte fredningsbekendtgørelse kan vedkommende politimester tillade nedskydning af enkelte individer, når disse forvol-

der væsentlig skade på fjerkræ- eller vildtbestanden, jfr. landbrugsministeriets cirkulære nr. 58 af 7. april 1954 til samtlige politimestre. Denne hjemmel til bekæmpelse har dog praktisk taget ikke været benyttet og er derfor ikke optaget i forslaget. I kap. VIII foreslås dog åbnet adgang til uden særlig indhentet tilladelse at bekæmpe spurvehøg, duehøg og musvåge på lokaliteter, hvor disse fugle kan forvolde særlig skade, jfr. bemærkningerne til § 38, stk. 4.

j. *Hønsfugle*. Urhaner må ifølge JL. § 16, litra b, jages i tiden fra 15. juli til 31. juli og fra 18. september til 31. december. Da bestanden synes at være i stadig nedgang, findes det påkrævet at skåne den ved at frede fuglene i hele juli samt i november og december måned. For så vidt angår agerhøns foreslås jagt tilladt fra 16. september (efter JL.: 18. september). Der foreslås ingen ændring med hensyn til jagttiden for fasanhaner. Fasanhøner, der ifølge JL. § 16, litra b, må jages i tiden fra 1. oktober til 31. december, foreslås fredet i tiden fra 1. oktober til 20. oktober og i december måned i overensstemmelse med senere års særfredninger, således at fasanhøner kun må jages i tiden 21.10-30.11.

k. *Vandhøns*. Blishøns må ifølge JL. § 16, litra b, jages i tiden fra 1. august til 31. december. I overensstemmelse med senere års særfredninger foreslås begyndelsesdatoen fastsat til 16. august. Det findes endvidere ubetænkeligt at tillade jagt i januar og februar måned, da bestanden af blishøns er betydelig, og da de fleste fugle oftest er trukket væk i de 2 vintermåneder.

l. *Vadefugle*. For de nævnte vadefugle foreslås ingen ændring i de efter JL. gældende jagttider, bortset fra at der for bekkasinjagten foreslås samme begyndelsesdato som for jagten på svømmeænder, medens begyndelsesdatoen for jagt på regnspover i overensstemmelse med den i medfør af reservatloven i de senere år gennemførte ekstraordinære fredning foreslås fastsat til 1. august.

Når der er forløbet 5 år fra lovens ikrafttræden, bør spørgsmålet om jagttidens længde for regnspover dog tages op til fornyet overvejelse, jfr. forslagets § 29.

Endvidere indebærer forslaget, at skovsnuppen, der ifølge JL. må jages i tiden fra 24. september til 7. april, vil være fredet i tiden fra 1. januar til 29. februar, ligesom der med hensyn til skovsnuppen foreslås den særlige ordning, at jagttiden 1.3-7.4 foreløbig kun skal være gyldig i 10 år fra lovens ikrafttræden, hvorefter spørgsmålet om dens fortsatte gyldighed tages op til drøftelse. — Forårsfredning af skovsnuppen vil til sin tid kunne gennemføres administrativt i medfør af forslagets § 29.

m. *Mågefugle*. Jagttiden for måger er i JL. § 16, litra b, fastsat til 1. august — 31. januar, for havmåge (i forslaget benævnt sildemåge, sølvmåge og svartbag) dog til 1. august — 30. april.

Begyndelsesdatoen for jagttiden for samtlige de i forslaget nævnte mågefugle foreslås ændret til 16. august for at bevare freden på ændernes ynglepladser, indtil andejagten går ind. Det findes endvidere ubetænkeligt at tillade jagt på høttemåge og stormmåge i februar måned, da bestanden af disse mågearter er betydelig.

n. *Alkefugle*. Jagttiden er i JL. fastsat til 18. september — 31. januar. Af forenklingshensyn foreslås begyndelsesdatoen fastsat til 1. oktober, og det findes ubetænkeligt at tillade jagt i februar måned, da jagtudøvelse næppe vil have større betydning for bestanden.

o. *Duer*. Ingen ændring af ringduens jagttid.

p. *Spurvefugle*. Gråspurv, krage og husskade, der ifølge JL. § 16, litra a, må jages hele året, foreslås fredet i yngletiden. For allike og skovskade, der hidtil har haft jagttid henholdsvis fra 18. september til 31. januar og fra 1. august til 31. december, foreslås jagttiden udvidet til 1.7-30.4 under hensyn til fuglenes skadeforvoldende egenskaber.

Rågen, der ifølge JL. § 16, litra a, må jages hele året, foreslås fredet i sidste halvdel af april måned. Bekæmpelse i fredningstiden kan dog, såfremt det er påkrævet, ske i medfør af forslagets kap. VIII.

For solsort og sjagger foreslås begyndelsesdatoen ændret fra 18. september til 16. september.

Stk. 3. Ifølge mark- og vejfredslovens § 1, stk. 2, anses et i fangenskab opdrættet pelsdyr, der undslipper og ikke indfanges inden 2 måneder, som vildt. Da der er tale om enkelte dyr, der ikke har betydning for eller måske egentlig ikke hører til den naturlige vildtbestand, og som kan forvolde betydelig skade på det øvrige vildt eller på husdyr, findes der ikke anledning til at fastsætte fredningstid for disse dyr

Til § 28.

Stk. 1 svarer til JL. § 15, litra b, stk. 2, idet muflon og vildsvin er medtaget blandt de i bestemmelsen nævnte vildtarter. Af bestemmelsen fremgår, at beskydning på de pågældende lokaliteter kan foretages i fredningstiden, men reglerne om jagtret, jagttegn, jagtmåder og jagtredekskaber må iagttages.

Stk. 2 er en ny bestemmelse, der må anses som et naturligt modstykke til, at de pågældende arter ifølge forslagets § 27, litra b og p, ikke må jages hele året, jfr. herved bemærkningerne til § 16, stk. 8, og § 17, stk. 1.

Stk. 3 afløser JL. § 17, 2. led. Af litra a og b fremgår, at der efter forslaget kun vil være adgang

til at indsamle æg af gråand samt mågeæg af de almindeligt forekommende arter, men ikke af de i bemærkningerne til § 26, stk. 1, omhandlede helårsfredede mågearter.

Det kan næppe forudsættes, at ægindsamlere altid vil være i stand til at kende forskel på mågeæg og andre fugles æg — f. eks. kan mågeæg let forveksles med klydens æg. Der er således forekommet tilfælde af ægindsamling, under hvilke „rub og stub“ er medtaget uden hensyn til, hvilken fugleart det drejede sig om, og en sådan — strafbar — fremgangsmåde anses af de sagkyndige for yderst skadelig for vildtbestanden. Det har været overvejet at gøre ægindsamling betinget af erhvervelse af jagttegn, men dette vil næppe være en tilfredsstillende løsning af problemet. — En ordning, hvorefter ægindsamling kun må foretages, såfremt grundejeren forinden er blevet instrueret om, på hvilken måde de pågældende mågearters æg kan kendes fra andre fugles æg, synes mere hensigtsmæssig. — I forbindelse med instruktionen bør der udleveres en tavle udvisende de forskellige mågearters æg til grundejeren, ligesom denne må gøres opmærksom på, at såfremt ægindsamlingen foretages af børn, bør disse være under opsyn af en person, der har kendskab til de forskellige typer af æg.

Til § 29.

Stk. 1 afløser JL. § 18, litra c og d, som foreslås ændret på enkelte punkter.

I medfør af JL. § 18, litra c, har landbrugsministeren igennem årene iværksat særfredninger for forskellige vildtarter, der har været begrænset til enkelte dele af landet, således til et eller flere amter, øer samt i et enkelt tilfælde en halvø. Såfremt fredning af mindre lokalområder måtte komme på tale, synes det dog naturligt, at fredningen kun bør iværksættes, såfremt der er et udbredt ønske blandt ejerne i området om fredningens iværksættelse, og der foreslås derfor indført en bestemmelse om, at iværksættelse af fredning på mindre lokalområder — der bør være velarronderede — forudsætter, at $\frac{3}{4}$ af lodsejerne, som tillige må have jagtret på $\frac{3}{4}$ af områdets samlede areal, fremsætter begæring herom. En sådan begæring vil normalt skyldes, at jægere, hvis jagtdistrikter tilsammen danner et velarronderet hele, vil sikre sig imod, at en god vildtbestand, ophjulpet ved en fælles indsats, udsættes indefra for rovdrift fra enkelte jægers side. Efter jagtorganisationernes opfattelse vil grov rovdrift (f. eks. i forbindelse med indfodring og flere gange ugentlig minutios afsøgning af terrænet) på en ejendom af gennemsnitsstørrelse ofte gøre det umuligt at opretholde en blot nogenlunde god vildtbestand på

de omliggende arealer, idet en stor del af standvildtet fra disse før eller senere vil passere ejendomsgrænsen og derved udsættes for rovjægerens udryddelsesjagt. I øvrigt bør de pågældende lokalområder være af en vis størrelse, almindeligvis 400-500 ha, men i enkelte tilfælde kan særfredning eventuelt være hensigtsmæssig på mindre områder (50-100 ha), f. eks. i fællesmoser eller på en halvø. Ved ordet „velarronderet“ forstås i denne forbindelse ikke blot sammenhængende, men også nogenlunde kompakt (altså ikke lange, smalle arealer) og med nogenlunde jævnt forløbende grænselinier.

Adgangen til at forlænge de i loven fastsatte jagttider er medtaget under hensyn til, at en vildt- art i en enkelt sæson kan øges så stærkt, at en hensigtsmæssig beskydning ikke kan gennemføres inden for jagttiden. Der tænkes herved bl. a. på fasanhaner. — Spørgsmålet om fastsættelse af jagttid for helårsfredede arter kan blive aktuel med hensyn til nyindkomne arter, der efter lovforslaget vil være fredet hele året, uanset om de måtte vise sig skadelige, f. eks. for landbrugsafgrøder, jfr. herved bemærkningerne til forslagets § 26, stk. 1.

Ordene „for et tidsrum af indtil 3 år“ i JL. § 18, litra c, er ikke medtaget i forslaget. Efter nyere praksis gennemføres særfredninger for et år ad gangen, idet det findes mest hensigtsmæssigt at udsende én årlig bekendtgørelse, indeholdende samtlige i den pågældende jagtsæson (1. august — 31. juli) gældende særfredninger. Sidste punktum i JL. § 18, litra c, er udgået som overflødig.

Stk. 2 er en ny bestemmelse.

Stk. 3 er stemmende med gældende praksis.

Til § 30.

Bestemmelsen afløser JL. § 15, litra b, stk. 2, 2. pkt., §§ 21, 22, 22 a og 22 c, men tilsigter ingen ændring af hidtidig retstilstand. Da forslagets § 30, stk. 1, også omfatter æg, er der i litra d medtaget en bestemmelse om, at æg, der er lovligt indsamlet efter § 28, stk. 3, må forhandles i tiden 1. april-31. maj.

Den i JL. § 22 b indeholdte bestemmelse om, at hjerper og ryper kan forhandles og forsendes uden plombering, er udgået som overflødig, da de pågældende fuglearter ikke forekommer i vild tilstand her i landet.

JL. § 22 d er ikke medtaget i forslaget, idet det forekommer mere hensigtsmæssigt at fastsætte de nærmere regler om forsendelse administrativt, jfr. forslagets § 30, stk. 4. Det samme gælder de detaljerede bestemmelser om plombering i JL. § 22 c, jfr. § 21. — Endvidere findes det rimeligt at ligestille en af landbrugsministeren godkendt mærkning af vildtet

med plombering, jfr. forslaget § 30, stk. 2, litra a. Der tænkes herved på mærkning foretaget af en virksomhed, f. eks. et slagteri, hvorved der er ansat en autoriseret dyrlæge.

Til § 31.

Stk. 1 svarer i omredigeret form til JL. § 23, stk. 1, dog således at den foreslåede bestemmelse ikke blot gælder vildt nedlagt ved jagt på fremmed jagtterræn, men også ved andre jagtlovsovertrædelser, f. eks. overtrædelse af fredningsbestemmelserne.

Stk. 2 afløser JL. § 23, stk. 2. Bestemmelsen tager sigte på at sikre, at der i påkommende tilfælde kan redegøres for, hvorfra vildtet stammer. Det overlades til de handlende selv at afgøre under hvilken form, notatet eller anden fortegnelse vedrørende vildtet mest hensigtsmæssigt kan føres, idet det ikke findes påkrævet at fastsætte nærmere forskrifter herom.

Til § 32.

Bestemmelsen afløser JL. § 22 e, idet anmeldelsespligten foreslås udvidet til også at omfatte personer, der lader udstopning og præparering foretage, idet det er oplyst, at forretninger, hovedsagelig inden for brancherne våben og sport, modtager dyr til udstopning, som de ikke selv præparerer, men lader behandle hos konservatorer. Af hensyn til kontrollen med bestemmelsens overholdelse findes det rettest, at der også kan pålægges sådanne virksomheder pligt til at føre protokol.

Til § 33.

Litra a afløser JL. § 18, litra a, jfr. herved bemærkningerne til § 26, stk. 4, om ringmærkning m. v.

Bestemmelsen i *litra b* svarer i omredigeret form til RL. § 8, stk. 2, jfr. bemærkningerne til forslaget kap. VII.

Ifølge *litra c*, der afløser JL. § 18, litra b, vil landbrugsministeren kunne tillade indfangning, forsendelse og salg i fredningstiden af navnlig agerhøns, fasaner og gråænder til opdræt samt forsendelse og salg af æg og unger fra opdræt, hvilket er naturligt under hensyn til, at opdrætsvirksomhed finder sted i stigende omfang med henblik dels på udsætning af de opdrættede fugle, dels med slagtning for øje, idet den stedfundne udvikling i fryseteknikken har skabt øget interesse for opdræt af fuglevildt til dette formål.

I medfør af *litra c* vil der også kunne dispenseres fra ringsmærkningsforbudet i § 26, stk. 4, for så vidt angår opdrættede fugle, jfr. bemærkningerne til nævnte bestemmelse.

Litra d er en ny bestemmelse.

Kapitel VII.

Vildtreservater.

Ved jagtloven af 28. april 1931, jfr. JL. § 14, stk. 11, blev der blandt de opgaver, der skulle løses for jagtfondens midler, også anført etablering af reservater og håndhævelse af freden på disse.

Der opstod imidlertid den vanskelighed for oprettelsen af reservater efter jagtloven, at landbrugsministeren ikke havde myndighed til at påbyde fredning, men var henvist til at frede de staten tilhørende domæneejendomme, der skønnedes egnede som reservater, og i øvrigt at søge frivillige fredninger gennemført. Med hensyn til søterritoriet kunne intet bestemmes, og i den dagældende naturfredningslov var der alene hjemmel for statsministeren til efter indstilling fra naturfredningsrådet at frede dyrearter og dyresamfund, hvis bevarelse af naturvidenskabelige eller historiske hensyn havde væsentlig interesse.

På dette grundlag lykkedes det at få udlagt en del områder som reservater, men det var dog den almindelige opfattelse, at det på baggrund af den stedfundne udvikling ikke længere var tidsvarende, at reservater kun kunne oprettes af naturvidenskabelige grunde. Der burde tillige være adgang til at oprette reservater til ophjælpning af vildtet, dels som ynglereservater for den hjemlige fauna, dels som trækrereservater til beskyttelse af trækkende svømmefugle. Med dette formål blev lov nr. 94 af 7. april 1936 om reservater for pattedyr og fugle gennemført.

Samtidig med lovens ikrafttræden ophævedes den i naturfredningsloven indeholdte adgang til oprettelse af videnskabelige reservater, og hjemmel hertil blev i stedet optaget i reservatloven, således at de videnskabelige reservater blev henlagt under statsministeren (ministeren for kulturelle anliggender). Reservatlovens bestemmelser om videnskabelige reservater m. m. agtes imidlertid taget op til overvejelse i forbindelse med den igangværende revision af naturfredningslovgivningen, idet det er tanken at søge bestemmelserne vedrørende de videnskabelige reservater inkorporeret i naturfredningsloven. Under hensyn hertil foreslås reglerne om vildtreservater, der administreres af landbrugsministeren med bistand af jagtrådet, optaget i jagtloven.

I medfør af reservatloven er der i de forløbne år oprettet ca. 50 vildtreservater, af hvilke en stor del berører dele af søterritoriet. I nogle tilfælde er arealerne erhvervet for jagtfondens midler, medens der i andre er indgået overenskomst med ejerne om reservatets oprettelse. Reservatordninger gennemføres oftest

for en periode af 10 år, således at forlængelse finder sted, når ordningen skønnes at opfylde de forventninger, man nærede ved reservatets oprettelse.

Denne praksis har fungeret tilfredsstillende, og de gældende regler på dette område foreslås derfor opretholdt.

I reservatloven var det forudsat, at der for jagtfondens midler kunne iværksættes videnskabelige undersøgelser på vildtreservaterne. Denne adgang er kun i ringe grad blevet udnyttet i de forløbne år, men efter at de vildtbiologiske undersøgelser siden 1948 er blevet intensiveret gennem oprettelsen af den vildtbiologiske forsøgsstation på Kalø jagtgård, må det anses for ønskeligt, at denne side af det vildtbiologiske forskningsarbejde nu videreføres og udbygges i samarbejde med konsulentvæsenet.

De foreslåede bestemmelser om vildtreservaterne svarer i moderniseret form til de gældende regler på dette område, bortset fra at indstillingsretten med hensyn til vildtreservaters oprettelse foreslås overladt til et vildtnævn og eventuel erstatning for indskrænkning af ejendomsretten fastsat af landvæsenretterne.

Til § 34.

Stk. 1 afløser i forenklet form R.L. § 7, stk. 1, jfr. § 2. Der tilsigtes ingen ændringer i den gældende ordning, hvorefter reservater kan oprettes, uanset om de pågældende områder er i privat eller offentlig eje.

I *stk. 2* foreslås, at beslutning om oprettelse af vildtreservater som hidtil træffes af landbrugsministeren, jfr. R.L. § 7, stk. 2. Det i henhold til R.L. § 6 nedsatte reservatråd består — foruden af en af landbrugsministeren udpeget formand — af 4 medlemmer, der udnævnes efter indstilling af Dansk Jagtforening, Landsjagtforeningen af 1923, Naturfredningsrådet og Landbrugsrådet. Reservatrådets opgaver med hensyn til vildtreservaterne foreslås henlagt til et vildtnævn på 8 medlemmer, bestående af jagtrådet, i hvilket Landsjagtforeningen af 1923 og Dansk Jagtforening er repræsenteret, samt yderligere 5 medlemmer. Det findes således rimeligt, at jagtrådets 3 medlemmer har sæde i nævnet under hensyn til, at vildtreservaterne oprettes og administreres for jagtfondens regning, jfr. forslaget § 34, stk. 3, og R.L. §§ 10-12. Endvidere findes det rettest, at Dansk Strandjagtforening repræsenteres i nævnet under hensyn til, at reservaterne i vidt omfang berører søteritoriet, ligesom Vildtbiologisk Station bør være repræsenteret, bl. a. af hensyn til stationens forsøgsarbejde på reservaterne. Endelig forekommer det naturligt, at også naturfredningsrådet

og landbruget medvirker ved oprettelse af vildtreservaterne.

Stk. 3 svarer til hidtil gældende ret.

Til § 35.

Bestemmelserne svarer til hidtil gældende ret, jfr. R.L. § 7, stk. 2, og § 8, stk. 1.

Med henblik på det i § 34, stk. 1, angivne formål med reservatordningen — beskyttelse af vildtet — fastsættes de regulerende bestemmelser med hensyn til jagt og/eller færdsel, og det er ikke på forhånd udelukket, at der i et vist omfang kan være adgang til færdsel og jagt på reservatet. I disse tilfælde bør der kunne fastsættes nærmere regler med hensyn til de pågældendes ophold på reservaterne, såsom forbud mod teltslagning, tænding af bål, bærplukning m. m., således at man søger at sikre de bedst mulige vilkår for vildtets tilstedeværelse på området, alt afpasset efter den udvikling, der finder sted i dyrelivet og vegetationen m. m.

Der tilsigtes ingen begrænsning i reservatrådets — nu vildtnævnets — beføjelse til at træffe regulerende bestemmelser om jagt, færdsel m. m., men ifølge gældende praksis indarbejdes de i R.L. § 8, stk. 1, omhandlede regler i den af landbrugsministeriet om reservatets oprettelse udfærdigede bekendtgørelse, og det findes derfor overflødigt at lovgive herom.

De i R.L. § 8, stk. 2, omhandlede dispensationer vil kunne meddeles i medfør af forslaget §§ 25 og 33.

Til § 36.

Stk. 1 svarer til hidtil gældende ret, jfr. R.L. § 5.

I *stk. 2*, der afløser R.L. § 9, foreslås spørgsmålet om fastsættelse af erstatningernes størrelse i mangel af mindelig overenskomst henlagt til landvæsenkommissionerne med appel til overlandvæsenkommissionerne, idet det ikke findes påkrævet at opretholde særlige taksations- og overtaksationskommissioner til behandling af disse sager.

Til § 37.

Den løbende administration af vildtreservaterne foreslås henlagt under jagtrådet, jfr. R.L. § 11. Administrationen bør foregå efter visse generelle retningslinier, der fastsættes af landbrugsministeren efter forhandling med vildtnævnet. — I reglerne vil nærmere retningslinier for iværksættelse af videnskabelige undersøgelser på vildtreservaterne kunne optages, jfr. R.L. §§ 4 og 13,

Kapitel VIII.

Bekæmpelse af skadelige pattedyr og fugle.

Dette kapitel afløser forskellige bestemmelser i den gældende lovgivning om bekæmpelse af skadelige pattedyr og fugle. Det drejer sig om JL. § 6, der åbner adgang til at nedlægge visse pattedyr og fugle, uanset at den pågældende ikke er jagtberettiget, JL. § 15, litra c, § 16, litra b, stk. 2, og litra c, stk. 2, der tillader bekæmpelse af pindsvin og beskydning af visse skadevoldende fugle uden for jagttiden, samt BL. §§ 5-22 om bekæmpelse af skadeligt dyre- og fuglevildt, dog bortset fra muldvarpe, jfr. herved indledningen til lovforslaget. Det er fundet overflødigt at opretholde bestemmelsen i BL. § 23 ved siden af retsplejelovens § 108.

Til § 38.

Stk. 1-4 omhandler tilfælde, hvor ejeren eller brugeren af en ejendom er berettiget til at fange eller nedskyde visse pattedyr og fugle, selv om jagtretten til ejendommen tilkommer trediemand. Det drejer sig om vildt, der erfaringsmæssigt volder skade på husdyr, afgrøder m. m.

Reglerne om jagtmåder og jagtredskaber i kap. V skal iagttages, og jagttegn kræves, såfremt bekæmpelsen foregår ved beskydning, jfr. forslaget § 44, stk. 1, litra c. Det er den, der foretager beskydningen, der skal være i besiddelse af behørigt jagttegn, og eventuel skade på person eller ejendom under beskydning vil være omfattet af jagtansvarsforsikringen i henhold til de almindelige regler.

Bekæmpelse kan foretages, uanset om der måtte være fastsat fredning af det pågældende vildt.

Stk. 2. På de i bestemmelsen nævnte lokaliteter kan de pågældende pattedyr og fugle fanges og dræbes, selv om skade ikke er forvoldt.

Stk. 3. Bestemmelsen er kun anvendelig, når de nævnte dyr har forvoldt påviselig skade, og de pågældende lokaliteter er forsynet med indhegning, der er i forsvarligt vedligeholdt stand og hensigtsmæssig i forhold til den dyreart, der agtes bekæmpet.

Som det fremgår af bemærkningerne til § 17 bør anvendelse af oddersakse fremtidig forbydes, og ejere af dambrug vil følgelig være henvist til at indhegne brugene for at undgå, at odderen volder skade på fiskebestanden. Det kan imidlertid forekomme, at odderen forcerer en efter almindelig opfattelse forsvarlig indhegning, og det findes derfor rimeligt, at ejeren (brugeren) af dambruget i sådanne tilfælde har adgang til at skyde dyret.

Ved fasaneri forstås det område, f. eks. en fold, hvor kyllingegårdene (-burene) er anbragt. Det kan dreje sig om et større areal, idet det som led i syg-

domsbekæmpelse hos fuglene ofte kan være hensigtsmæssigt at flytte burene, således at de ikke til stadighed er anbragt på det samme sted. — De i stk. 3, litra b, nævnte dyr kan dræbes såvel ved skydning som efter fangst i de i § 17 nævnte kassefælder.

Den i stk. 3, litra c, foreslåede bestemmelse supplerer § 28, stk. 1, hvorefter den jagtberettigede har adgang til uden for jagttiden at beskyde harer bl. a. i forsvarligt indhegnet planteskole, frugtplantage m. m., idet det findes rimeligt, at den ikke-jagtberettigede ejer eller bruger har mulighed for at beskyde harer, når disse forvolder påviselig skade i erhvervsfrugtplantager og planteskoler.

Det er ikke fundet påkrævet at opretholde den i JL. § 15, litra c, omhandlede adgang til at jage pindsvin i fasanerier og høsegårde.

Stk. 4. Til afværgelse af skade på de i bestemmelsen nævnte lokaliteter vil det i almindelighed være mest hensigtsmæssigt at beskyde de pågældende fugle, men for så vidt angår spurvehøg, duehøg og musvåge, jfr. litra d, kan det for at opnå et tilfredsstillende resultat være nødvendigt at tage de særlige høgefælder i brug. Disse fælder må dog kun anvendes i tiden 1. juni—15. august, jfr. bemærkningerne til forslaget § 17.

Forvolder de i litra c nævnte fugle skade i fredningstiden uden for de i bestemmelsen angivne tidsrum, vil de skadelidte være henvist til at søge dispensation i henhold til § 39.

Bestemmelsen i BL. § 16 om nedskydning af måger, der volder skade på dambrugs fiskebestand, er indarbejdet i litra e. Derimod findes det uforment at opretholde adgangen til at nedskyde måger af hensyn til driften af pelsdyrfarme, idet det ved en hensigtsmæssig beskyttelse af farmens foder kan undgås, at skrigende måger forulemper pelsdyrene.

Stk. 5 giver landbrugsministeren hjemmel til administrativt at fastsætte generelle forskrifter om bekæmpelse efter reglerne i stk. 1 af vildt, der forvolder påviselig skade på erhvervs-mæssigt drevne afgrøder. Bestemmelsen angår vildtarter, der enten slet ikke er nævnt i stk. 2-4 eller som gør skade på andre end de i stk. 2-4 nævnte lokaliteter. — Det findes hensigtsmæssigt at medtage den foreslåede bemyndigelse, da udviklingen kan medføre, at der opstår nye meget almindelige skadetilfælde, som ikke har kunnet forudses ved lovens udformning.

Stk. 6 afløser 3. pkt. i JL. § 32, idet det dog er fundet rimeligt at medtage mosegrise og muldvarpe, jfr. herved BL. kap. I. — Under hensyn til at det drejer sig om egentlige skadedyr, findes det mest hensigtsmæssigt, at jagtlovens regler ikke fin-

der anvendelse på bekæmpelse af de i bestemmelsen nævnte arter.

Bestemmelsen finder ikke anvendelse på spidsmus (insektædere) samt birkemus og hasselmus, der kun forekommer enkelte steder her i landet, og disse arter vil således blive fredet hele året, jfr. her ved forslaget § 26, stk. 1.

Til § 39.

Bestemmelsen afløser BL. § 17, idet det dog foreslås som ny bestemmelse, at bekæmpelse af knopsvaner kun må ske som en begrænsning af bestanden, hvor denne er ekstraordinær stor eller svanerne er til væsentlig ulempe for andre ynglende fugle.

De i BL. § 17 indeholdte detaljerede bestemmelser om bekæmpelsesandragendets indhold og om hvilke myndigheder, der skal udtale sig i sagen, søges forenklet og påtænkes tildels fastsat administrativt med henblik på fremme af sagernes ekspedition.

Stk. 4 skal sikre, at brugerens (ejerens) adgang til efter forud indhentet tilladelse at bekæmpe vildt, der forvolder skade på husdyr, afgrøder m. m., ikke begrænses eller afskæres ved aftaler i jagtlejekontrakter.

Til § 40.

Bestemmelsen afløser BL. § 21.

Til § 41.

Bestemmelsen, der afløser BL. kap. II, er omredigeret, uden at der dog derved er tilsigtet nogen realitetsændring af hidtil gældende ret. De i BL. kap. II indeholdte regler, der ikke er medtaget i den foreslåede bestemmelse, tænkes således fastsat administrativt i et cirkulære til samtlige amtsråd og kommunalbestyrelser.

Til § 42.

Bestemmelsen svarer til BL. § 15, idet dog bestemmelsen om, at bekæmpelsen vil være at foretage efter landbrugsministeriets anvisning, er udgået som overflødig.

De i BL. § 14 omhandlede enkeltstående tilladelser til i fredningstiden at nedlægge skarver, hvor disse tilføjer fiskeriet eller bevoksninger væsentlig skade, foreslås fremtidig meddelt i medfør af forslaget § 39.

Til § 43.

Stk. 1, der svarer til BL. § 22, tilsigter at give myndighederne kontrol med, hvilke vildtarter der udsættes, da indførelse af fremmede vildtarter kan påføre såvel den øvrige vildtbestand som land- og skovbruget betydelig skade.

De i *stk. 2* omhandlede vildtarter kan volde skade af så betydeligt et omfang, at det synes rimeligt at forbyde udsætning af disse arter.

Kapitel IX.

Jagttegn og jagtfond.

Dette kapitel afløser bestemmelserne i JL. kap. II om den til jagtrettens udøvelse knyttede jagttegnsordning, herunder om jagtrådet og jagtfondens administration. Reglerne om forbrydelse af jagttegn, jfr. JL. § 14, litra b, er overført til kap. X. Straf m. v., jfr. § 52 i nærværende forslag.

Til § 44.

Stk. 1 afløser JL. § 14, litra a, stk. 1.

Den i forslaget § 28, stk. 3, omhandlede indsamling af æg foreslås tilladt uden erhvervelse af jagttegn. Det samme gælder fangst med henblik på ringmærkning eller anden mærkning af vildt, jfr. bemærkningerne til § 26, stk. 4, og § 33. Den i litra c omhandlede bestemmelse svarer til BL. § 19, jfr. herved bemærkningerne til forslaget kap. VIII.

Stk. 2 svarer til JL. § 14, litra a, stk. 6. Af den foreslåede bestemmelse følger, at jagttegn på forlangende skal forevises enhver, der er tillagt politimyndighed, hvorfor sognefogeder ikke er særskilt nævnt i forslaget.

Til § 45.

I *stk. 1*, jfr. § 54, stk. 1, foreslås landbrugsministeren bemyndiget til at fastsætte regler, hvorefter enhver skal aflægge og bestå en prøve forud for erhvervelse af sit første jagttegn.

Et jagtgevær i ukyndige hænder må anses for at være et så farligt våben, at det ud fra samfundsmæssige hensyn findes påkrævet, at alle, der ønsker at bruge disse våben til jagtudøvelse, forinden dokumenterer, at de har kendskab såvel til jagtvåbens konstruktion som til deres praktiske brug — herunder de forskellige våbens rækkevidde, effektivitet og farlighed — og at de kender de mest elementære forsigtighedsregler under brugen. Endvidere findes det rimeligt tillige at kræve godtgjort, at den pågældende har fornødent kendskab til gældende jagt- og fredningsbestemmelser, herunder navnlig hvilke dyr og fugle, der må jages og til hvilke tider.

Kun nye jagttegnslødere, d. v. s. jagttegnslødere, som ved lovens ikrafttræden ikke tidligere har haft jagttegn, foreslås omfattet af prøveordningen. Der løses årligt ca. 100.000 jagttegn og godt 10 pct. af jagttegnsløserne antages ikke tidligere at have haft jagttegn.

Ordningen foreslås i hovedtrækkene opbygget efter følgende retningslinier:

F. t. l. om jagten.

Jagtprøveinstitutionen henlægges under landbrugsministeren, der beskikker de personer, der udpeges til sagkyndige. Som sådanne tænkes fortrinsvis udpeget politifolk efter indstilling fra vedkommende politimester (i København politidirektøren).

Uddannelse af de sagkyndige forestås af landbrugsministeren i samråd med jagtrådet og jagtkonsulentvæsenet.

Hvervet som sagkyndig udøves uden for den pågældende politimands tjenestetid som en slags frivilligt arbejde. Ordningen søges tilrettelagt således, at den enkelte sagkyndige højst kommer til at afholde 100 prøver pr. år. — Med ca. 10.000 prøver om året vil det antagelig vise sig nødvendigt, at der i større politikredse udpeges 2-3 sagkyndige til at forestå prøverne eller i alt 100-120 sagkyndige i hele landet.

Formidlingen af jagtprøverne. Allerede efter den bestående ordning indgives begæring om jagttegn til politiet, som mod et vederlag på 1 kr. af jagttegnsgebyret udfærdiger jagttegnet, såfremt vilkårene for opnåelse af dette er opfyldt, jfr. herved J.L. § 14, litra b og c.

Efter nyordningen vil denne bedømmelse af, hvorvidt jagttegn kan udfærdiges, komme til at omfatte en afgørelse af, om den pågældende først skal aflægge jagtprøve, hvilket vil være tilfældet, såfremt den jagttegnsøgende ikke kan dokumentere tidligere jagttegn.

Aflønning. Vederlæggelsen af den sagkyndige sker i form af en slags entrepriserordning, hvorefter hele prøvegebyret tilkommer den sagkyndige og således, at denne ikke herudover har krav på dækning af udgifter i forbindelse med hvervet.

Fastsættelsen af prøvegebyret foretages af landbrugsministeren efter samråd med finansministeren og repræsentanter for de prøvesagkyndige.

Udgift. Det bør tilstræbes, at prøveordningen udgiftsmæssigt kommer til at hvile i sig selv. De med uddannelse af de sagkyndige forbundne udgifter til lærerkræfter og undervisningsmateriel samt udgifterne til materiel m. m. i forbindelse med prøvernes afvikling forudsættes dog afholdt af jagtfondens midler.

Prøven. Den enkelte prøve, der tænkes opdelt i en teoretisk overhøring og en praktisk prøve, anslås at ville vare ca. ½ time, og ordningen agtes tilrettelagt således, at det i videst muligt omfang sikres, at prøverne i de forskellige politikredse bliver af ensartet karakter.

Stk. 2 er en ny bestemmelse, hvorved bl. a. søges løst de problemer, der kan opstå, når en person, som tidligere har haft jagttegn, lider skade på synsevnen eller den åndelige eller legemlige færtilighed, der gør det betænkeligt, at den pågældende udøver jagt.

Tilfælde af denne art er fra tid til anden forekommet i praksis, men myndighederne har hidtil savnet klar lovhjælp til at nægte at udstede jagttegn.

Den pågældende bør dog i almindelighed kunne frigøre sig for politiets krav om aflæggelse af prøve, såfremt det ved lægeattest godtgøres, at de af politiet påberåbte mangler ikke vil hindre ham i at udøve jagt på betryggende måde. De nærmere bestemmelser herom findes mest hensigtsmæssigt at kunne fastlægges i tilknytning til de regler om jagtprøveordningen, der vil være at udfærdige af landbrugsministeren i henhold til stk. 1, sidste pkt.

Stk. 3 svarer til J.L. § 14, litra c.

Ved lov nr. 217 af 31. maj 1963 om ændringer i lov om handel med samt tilvirkning og besiddelse af våben m. v., jfr. lovbekendtgørelse nr. 16 af 20. januar 1965, er salongeværer inddraget under våbenlovens almindelige kontrolordning og for så vidt angår haglgeværer samt luft- og fjederbøsser bestemmes, at disse våben ikke uden tilladelse må erhverves, besiddes eller bæres af personer under 18 år.

Under folketingets behandling af forslaget til ændring af våbenloven har justitsministeren givet tilsagn om, at unge mennesker mellem 16 og 18 år, der løser jagttegn, som regel vil kunne opnå dispensation til at bære og bruge haglgeværer, hvis politiet ikke har ufordelagtige oplysninger om dem. Endvidere har justitsministeren erklæret, at 18 års aldersgrænsen ikke hindrer skytteforeningerne i ligesom hidtil at optage medlemmer under denne alder, forudsat at der ikke udleveres våben til dem, som de kan medtage fra skydebanerne. Nærmere regler om disse spørgsmål er optaget i justitsministeriets cirkulære af 12. april 1965 om meddelelse af tilladelser til køb m. v. af våben og ammunition.

Til § 46.

Stk. 1 svarer til J.L. § 14, litra a, stk. 3.

I *stk. 2*, der er ny, bestemmes, at jagttegn fremtidig af her i landet bosatte personer må være løst inden 1. december i det finansår, for hvilket tegnet har gyldighed. Denne frist vil ikke være til ulempe for den store kreds af jægere, der almindeligvis løser jagttegn ved jagttidens begyndelse, hvorimod de såkaldte „vågejægere“, der alene driver andejagt i strenge isvintre og følgelig først løser jagttegn, når der er udsigt til isdannelse i farvandene, vil være afskåret fra at løse jagttegn efter 1. december med henblik på denne særegne form for jagtudøvelse, der er særdeles skadelig for opretholdelse af andebestanden.

Den i *stk. 2*, sidste pkt., anførte bestemmelse tager fortrinsvis sigte på bekæmpelse i henhold til

kap. VIII, idet jagttegn ifølge § 44, stk. 1, litra c, er nødvendigt, når bekæmpelsen foregår ved beskydning.

Til § 47.

Stk. 1 svarer til JL. § 14, litra a, stk. 2, medens *stk. 2* svarer til JL. § 14, litra a, stk. 5.

Til § 48.

Stk. 1 svarer til hidtil gældende ret, jfr. JL. § 14, litra a, stk. 4.

Stk. 2 og *stk. 3* afløser JL. § 14, litra a, stk. 4. De gældende regler om nedsat afgift for medlemmer af sognejagtforeninger og en grundejers søn eller svigersøn er ikke foreslået opretholdt, da det findes uforment at have særregler for disse tilfælde.

Afgiften for jagttegn, der giver adgang til at jage i al almindelighed, foreslås forhøjet med 20 kr. fra 25 kr. til 45 kr., medens afgiften for det billige jagttegn foreslås forhøjet med 10 kr. fra 5 kr. til 15 kr. Regulering af de nævnte afgifter kan ifølge *stk. 3* finde sted efter indstilling af jagtrådet, såfremt prisudviklingen betinger det. — Det vil herefter være muligt at gennemføre en påkrævet forhøjelse af afgiften, uden at det er nødvendigt samtidig at foretage en ændring af jagtloven.

Til §§ 49 og 50.

Bestemmelserne i disse paragraffer svarer til JL. § 14, litra a, stk. 7-12. Teksten i den gældende lov er omredigeret, således at § 49 omhandler de formål, hvortil jagtfondens midler kan anvendes, jfr. JL. § 14, litra a, stk. 7-8 og *stk. 10-12*, medens reglerne om jagtrådet findes i forslaget § 50, jfr. JL. § 14, litra a, stk. 9.

Afgiften til politiet for udstedelse af jagttegn foreslås forhøjet fra 1 kr. til 3 kr. pr. tegn, idet her ved forudsættes at politiet, når begæring herom fremsættes af jagtrådet, vederlagsfrit udfærdiger fortegnelser over indehavere af jagttegn, således at disse fortegnelser — som det tidligere har været tilfældet — kan henlægges til eftersyn på politikontorerne eller et andet passende sted.

Med formuleringen af forslaget § 49 tilsigtes ingen ændring af gældende praksis. Der vil som hidtil kunne ydes tilskud til udsætning og opdræt af vildt samt til mærkning af vildt som led i videnskabelige undersøgelser. Af jagtfondens midler ydes tilskud til driften af Jagt- og Skovbrugsmuseet i Hørsholm, jfr. de årlige finanslove § 11.6.06.

Når det i *stk. 3* anføres, at støtte kan ydes til jagtforeninger af landsomfattende karakter, skyldes det, at der i de forløbne år har dannet sig en praksis, hvorefter tilskud til landsomfattende foreninger beregnes efter særlige regler, der forud-

sætter, at de pågældende foreninger har et medlemsantal af en vis størrelse, medens fordeling af tilskud til lokalforeninger til oplysning om jagt og vildtpleje m. m. foretages med bistand af et særligt udvalg, der med landbrugsministerens godkendelse ned sættes af jagtrådet.

Efter gældende praksis ydes der ikke tilskud til landsdelsforeninger efter de for ydelse af tilskud til de landsomfattende hovedorganisationer gældende regler, hvorimod tilskudsordningen for lokalforeninger også omfatter foreninger og „konsortier“, der ikke er tilsluttet en hovedorganisation, uanset om de hører under en landsdelsforening eller ej.

Udgifter i forbindelse med oprettelse og drift af vildtreservater afholdes som hidtil af jagtfondens midler.

I *stk. 3*, sidste pkt., er det fundet rettest at lovhjemle den siden 1943 gældende praksis, hvorefter der af jagtfondens midler ydes rentefri lån til indhegning af erhvervsfrugtplantager. Om baggrunden for denne ordning henvises til landbrugsministeriets cirkulærskrivelse nr. 43 af 16. februar 1943 til frugtavlernes og gartnerens organisationer angående betingelserne for opnåelse af lån til indhegning af frugtplantager og planteskoler samt til den betænkning, der under 2. februar 1943 blev afgivet om hareskader i frugtplantager af et af landbrugsministeriet nedsat udvalg, der havde til opgave at undersøge og til landbrugsministeriet afgive indstilling om, hvilke foranstaltninger der burde foretages i anledning af de fremkomne klager over skade, der forvoldes i frugtplantager af harene.

I § 50, *stk. 1*, foreslås præciseret, at jagtrådet — foruden at bistå ved administrationen af jagtfonden — tillige har til opgave at afgive erklæringer i desager, der forelægges rådet af landbrugsministeren. Dette er i overensstemmelse med gældende praksis, idet ministeren i sager, hvor jagtlig sagkundskab skønnes af betydning for bedømmelse af foreliggende problemer, indhenter erklæring fra jagtrådet.

I *stk. 2* foreslås den hidtidige sammensætning af jagtrådet opretholdt.

Kapitel X.

Straf m. v.

I dette kapitel foreslås de gældende bestemmelser om straf m. v. for jagtlovsovertrædelser bragt i overensstemmelse med de nugældende principper for udformningen af straffebestemmelser i særlovgivningen.

I JL. kap. VI forefindes detaljerede bestemmelser om mindstebøder, hvis størrelse varierer med de

forskellige former for jagtlovsovertrædelser og — for så vidt angår jagt på fremmed jagtterræn — tillige med de omstændigheder, under hvilke forseelsen er begået. Tilsvarende bestemmelser er ikke medtaget i nærværende forslag, idet det i moderne kriminallovgivning tilstræbes, at dommeren står frit ved strafudmålingen. Hertil kommer, at mindstebøder, der fastsættes i lovgivningen, i tidens løb ofte taber noget af deres betydning som følge af prisudviklingen, og det må befrygtes, at angivelse af et bødebeløb i loven kan medføre, at straffen udmåles for lavt. Endelig vil et foreskrevet mindstebeløb ikke binde domstolene, hvis disse finder, at der foreligger formildende omstændigheder, jfr. Borgerlig Straffelov §§ 84 og 85.

Det er imidlertid tanken i et cirkulære til anklagemyndigheden at fastsætte vejledende bestemmelser med hensyn til, hvilken straf der ved de forskellige jagtlovsovertrædelser bør nedlægges påstand om. Herved opnås tillige, at der skabes mulighed for en ensartet praksis ved de forskellige underretter. Eksempelvis kan nævnes, at der bør nedlægges påstand af bøde ikke under følgende beløb:

Ved overtrædelse af § 5, stk. 1, § 10, stk. 1,
og § 44, stk. 1. 50 kr.

Ved jagt på helårsfredede fugle (herunder ægsamling):

Ørne, sort stork, skestork, trane, rørdrum,
trappe, hvid stork, glente, stor hornugle,
ellekrage, hærflugt, biæder. 500 -

Falke, ravn, vandstær, isfugl og andre
fugle bortset fra almindelige småfugle. . . 125 -

Almindelige småfugle 50 -

Ved anvendelse af jagtredskaber i strid
med kap. V. 300 -

Foreligger der skærpene omstændigheder — jfr. nærmere nedenfor — bør der ske en væsentlig forhøjelse af de foran foreslåede bødesatser.

Tages anklagemyndighedens påstand ikke til følge, bør der ske indberetning til landbrugsministeriet med henblik på overvejelse af appel af rettens afgørelse.

I JL. § 36, stk. 5, og § 39, stk. 3, er anført en række omstændigheder, der medfører, at jagt på fremmed jagtterræn og jagt i fredningstiden bør straffes særlig strengt. I overensstemmelse med affattelsen af nyere lovgivning indeholder nærværende forslag ikke bestemmelser om sådanne skærpene omstændigheder, men det forudsættes dog herved, at det i det ovenfor omhandlede cirkulære til anklagemyndigheden anføres, at følgende forhold i almindelighed bør betragtes som skærpene omstændigheder ved nedlæggelse af påstand om bøde for jagtlovsforseelser:

Ved jagt på fremmed jagtterræn: Anvendelse af lydsvage våben eller kunstigt lys, benyttelse af motorkøretøj, jagt mellem solnedgang og solopgang og jagt udøvet af flere i forening.

Ved jagt i fredningstiden: Vildtets sjældenhed, jagt i parrings- og yngletiden, jagt udøvet af flere i forening eller mellem solnedgang og solopgang.

Ved alle jagtlovsovertrædelser: At den pågældende tidligere har overtrådt jagtloven eller de i medfør af loven udfærdigede forskrifter.

Det er ej heller fundet påkrævet — som i JL. § 36, stk. 7 og 8, — at foreskrive idømmelse af særlige tillægsbøder af en nærmere angivet størrelse i tilfælde, hvor konfiskation af jagtredskaber m. m. ikke kan effektueres, eller hvor der ved jagtlovsforseelsen er opnået et økonomisk udbytte. I stedet bør anklagemyndigheden i ovennævnte cirkulære anmodes om at nedlægge påstand om konfiskation af jagtredskabernes værdi i medfør af § 75 i Borgerlig Straffelov som ændret ved lov nr. 212 af 4. juni 1965. Endvidere bør anklagemyndigheden med hjemmel i samme bestemmelse i almindelighed nedlægge påstand om konfiskation af udbyttet ved en jagtlovsovertrædelse, navnlig indtægten ved salg af nedlagt vildt f. eks. til en vildthandler eller en konservator. — Drejer det sig om en sjældent forekommende vildtart, bør dog det nedlagte vildt søges konfiskeret.

I JL. § 36, stk. 7, og § 39, stk. 4, findes bestemmelser om konfiskation af jagtredskaber m. m. ved jagt på fremmed jagtterræn og af uplomberet vildt, der falbydes i fredningstiden. Disse bestemmelser er imidlertid nu ophævet ved § 84 i lov nr. 213 af 4. juni 1965 om ændringer i forskellige lovbestemmelser om straf, konfiskation m. v., og afløst af straffelovens konfiskationsregler. Nærværende forslag indeholder derfor ingen bestemmelser om konfiskation, men det forudsættes herved, at der i det foran omhandlede cirkulære gives anklagemyndigheden visse direktiver med hensyn til, hvornår der med hjemmel i straffeloven bør nedlægges påstand om konfiskation i anledning af en jagtlovsovertrædelse.

I cirkulæret tænkes det henstillet til anklagemyndigheden at påstå konfiskation i følgende tilfælde:

Ved jagt på fremmed jagtterræn: Jagtredskaber m. m. under de ovenfor anførte skærpene omstændigheder.

Jagt med skydetønder m. m. på søterritoriet, hvor dette ikke er tilladt efter § 6: Skydetønder, kasser, stativer m. m.

Jagt udøvet af personer, der ikke opfylder betingelserne for at erhverve jagttegn: Jagtredskaber, såfremt

der ved jagten er sket skade på person, husdyr eller løssøre, eller hvis der er tale om gentagelse.

Jagt i fredningstiden: Jagtredekskaber m. m., når det er godtgjort, at den pågældende jævnlige skaffer sig indtægter ved nedlægning af fredet vildt.

Salg, køb og forsendelse af vildt i strid med bestemmelserne i § 19, stk. 1, og § 30: Det pågældende vildt.

Jagt med de i §§ 16, 17 og 19 forbudte jagtredekskaber: De pågældende jagtredekskaber.

Benyttelse af gift m. m. uden landbrugsministerens tilladelse, jfr. § 16, stk. 8: Den tilbageværende beholdning af gift og andre bedøvende midler konfiskeres eller destrueres.

Er der tale om oftere gentagne eller særdeles grove forhold, bør der altid nedlægges påstand om konfiskation af jagtredekskaber og de til jagten eventuelt benyttede motordrevne køretøjer og fartøjer m. m. I øvrigt henvises til det ovenfor anførte om konfiskation af udbyttet ved jagtlovovertrædelsen.

Til § 51.

Bestemmelsen medfører ikke ændringer i hidtidig retstilstand, jfr. herved JL. § 13, stk. 1.

Den i JL. § 41 indeholdte særlige ansvarsregel for forældre og værger til børn under 15 år, der gør sig skyldig i en jagtlovovertrædelse, er ikke medtaget i nærværende forslag, da reglen så vidt vides ikke er meget benyttet i praksis, og da de almindelige regler om medvirken, jfr. Borgerlig Straffelov § 23, må antages at yde et tilstrækkeligt værn.

Det er fundet overflødig at opretholde bestemmelsen i BL. § 24, stk. 1, 1. pkt., ved siden af Borgerlig Straffelov § 119, stk. 3.

Til § 52.

De nugældende bestemmelser om forbrydelse af jagttegn indeholdes i JL. § 14, litra b.

Stk. 1 er i overensstemmelse med de almindelige regler om rettighedsfortabelse, jfr. Borgerlig Straffelov § 79, formuleret således, at det overlades til rettens skøn, hvorvidt frakendelse af jagttegn bør ske. Dette gælder ifølge JL. § 14, litra b, stk. 2, kun ved straf for under jagten at have forvoldt personskade, medens den som to gange i løbet af 5 år er straffet for forsætlig begået ulovlig jagt eller dyrplageri ifølge JL. § 14, litra b, stk. 1, altid har sit jagttegn forbrudt for en 5-årig periode.

Frakendelse af retten til at have eller erhverve jagttegn kan efter forslaget ske, når den begæede overtrædelse giver grund til at antage, at den pågældende ikke fremtidig vil udøve jagt på forsvarlig måde.

Ifølge *stk. 2* kan frakendelse af jagttegn ske på tid fra 1 til 5 år eller indtil videre. Bestemmelsen er ud-

formet i overensstemmelse med de almindelige regler i Borgerlig Straffelov § 79 som ændret ved lov nr. 212 af 4. juni 1965.

Stk. 3 er en ny bestemmelse.

Til § 53.

Bestemmelsen svarer i det væsentlige til hidtil gældende ret, jfr. JL. § 38. Dog nævner bestemmelsen i modsætning til JL. § 38 intet om privat påtale, hvilket ikke findes påkrævet under hensyn til, at det i § 726, stk. 2, i Lov om Rettens Pleje er bestemt, at lovovertrædelser, hvis offentlige forfølgning er betinget af en privats begæring, også hvor det ikke er særligt hjemlet, kan påtales af vedkommende private, dersom handlingen ikke kan medføre højere straf end hæfte.

Kapitel XI.

Ikrafttrædelsesbestemmelser m. v.

Til § 54.

Til *stk. 1* bemærkes, at den administrative tilrettelæggelse af jagtprøveordningen, herunder uddannelsen af sagkyndige, må formodes at tage nogen tid, hvorfor forslaget § 45, stk. 1 og 2, først kan træde i kraft senere end lovens øvrige bestemmelser.

Stk. 2, nr. 2: Af forslaget kap. VII fremgår, at bestemmelserne om vildtreservater foreslås indarbejdet i jagtloven og reservatrådets beføjelser med hensyn til vildtreservaters oprettelse m. v. samtidig henlagt til et vildtnavn, jfr. bemærkningerne til § 34.

De beføjelser, reservatrådet herudover har haft med hensyn til iværksættelse af særfredninger i medfør af reservatlovens § 15, bortfalder, jfr. nedenfor, hvorfor rådet, der er nedsat i medfør af reservatlovens § 6, nedlægges.

Ved forslaget § 29 er der givet landbrugsministeren en almindelig bemyndigelse til at forkorte de i loven fastsatte jagttider, således at der vil være adgang til at gribe ind med særfredning, såfremt der måtte opstå situationer, som måtte gøre dette ønskeligt.

Det findes herefter overflødig at opretholde den særlige adgang til at gennemføre særfredninger i medfør af reservatlovens § 15, som derfor foreslås ophævet, således at særfredninger alene kan iværksættes i medfør af jagtloven.

Da jagttegnesens gyldighedsperiode er finansåret, bør de i § 46, stk. 2, og § 48 foreslåede ændringer i jagttegnsordningen som anført i *stk. 3* først træde i kraft fra og med et finansårs begyndelse.

Bestemmelsen i JL. § 48 er ikke medtaget i forslaget, da de i henhold til den tidligere gældende preussiske jagtordning af 15. juni 1907 oprettede kontrakter om kommunejagter i de sønderjydske landsdele såvidt vides er udløbet.

Til § 55.

Stk. 1 afløser JL. § 46.

En til *stk. 2* svarende bestemmelse findes i flere andre landes lovgivning, og bestemmelsen vil kunne være medvirkende til at skabe forståelse i udlandet

for danske bestræbelser på at hindre udførsel fra Danmark af dansk vildt, der er nedskudt i strid med med den her i landet gældende lovgivning, navnlig fredningsbestemmelser.

Til § 56.

Det findes rimeligt at indrømme statsborgere i nordiske lande, der har givet danske statsborgere adgang til at jage på det under disse lande hørende søterritorium, en tilsvarende adgang til at udøve jagt på dansk søterritorium.